

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АВГУСТ 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3212

Тадих и Дачић

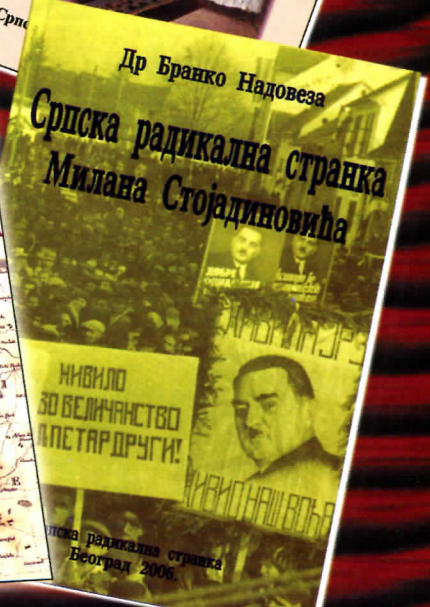
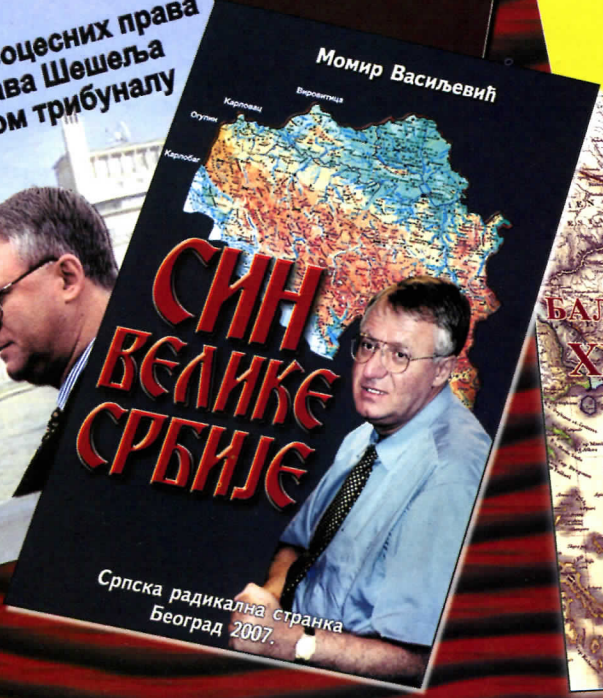
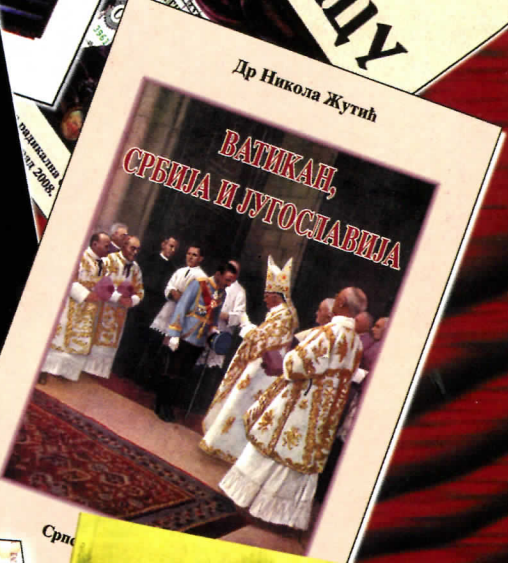
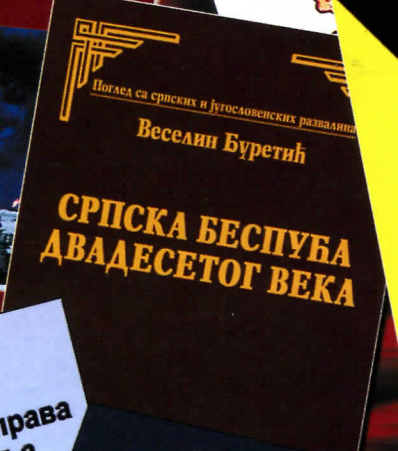
УБИЦЕ

Ранка Панића

ИЗДАВАЧКА ДЕЛАТНОСТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПРЕДСТАВЉА ВАМ ДЕЛА

Томислава Николића
Проф. др Веселина Ђуретића
Др Николе Жутића
Др Бранка Надовеца
Мр Дејана Мировића
Зорана Красића
Момира Васиљевића

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменици главног и одговорног уредника

Марина Томан, Јадранка Јоксимовић

Помоћник главног и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жугић,
Слафан Мијаљевић, мр Дејан Мировић,
мр Александар Маргиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектура и коректура

Лазар Маџура

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm
Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Демократура и терор

- Свако сме да вас бије, па чак и да вас убије

2

О држави и пребијању народа

- Ни у смрти нисмо исти

7

Интервју Томислав Николић

- Убиство Ранка Панића иде Тадићу на душу

10

Протестима до истине о убиству Панића

- Истина на видало, убице у затвор

13

Сахрана Ранка Панића

- Убиство с предумишљајем

16

Смиља Панић, мајка Ранка Панића

- Дачићу, што ми уби сина?

20

Министар олиције крив за смрт

- Морални суноврат режима

22

Сведок догађаја, Стојан Делић

- Жандармерија убила Ранка

25

Прикривање истине о убиству

- Убијање истине

27

Раде Дозет, ујак Ранка Панића

- Проклет био онај ко га уби

30

Режим убија

- Најбољег убише најгори

32

Ментални склоп Бориса и Ивице

- Агенти тајни, убиство јавно

34

In memoriam

- Пуковник Јово Ђого

39

„Свако сме да вас бије, па чак и да убије”

- *Пала је нова жртва маршаловете диктатуре. На најтамнијим традицијама петооктобарског револуционарног терора, све јасније се назире и најновије чедо оваквог рђавог начина вођења државних послова – бајинашка и убилачка демократија једине недодирљиве личности, нашег маршала, али и његове коалиционе камариле која контролише све органе државне силе. Дакле, ненародни режим је почео да пребија и убија, а његова најновија жртва је Ранко Панић*

Пише: Марко З. Пушица

Превратом до демократуре

Развојни пут домаћих поклоника страних политичких интереса и ђефова у нас, попримио је данас свој коначни политичко-идеолошки облик, својеврсну демократску диктатуру или тачније речено – демократуру.

У временском периоду од петооктобарског преврата и побуне навођене споља, али, како данас сазнајемо, и изведеног државног удара од стране неких носилаца тадашње државне силе, имајући првенствено у виду договоре око извођења овог преврата између досманлијских револуционарних вођа и припадника ЈСО, те још неких других полициј-

ских и војних структура, никако не можемо, када су ови догађаји за нама, започети било какву озбиљнију политичко-правну анализу затеченог чињеничног стања, без тврдње да се свака работа рођена у неком злочину, само новим злочинима може одржавати, али и да се иста једино путем злочина може окончати. Овај прљави и неморални, дијаболнични круг непочинстава која су нетипична за српску традицију, завртели су вођи петооктобарске револуције у нас, а са намером да нанесу последњи ударац ослабљеној српској држави и напаћеном народу, у име и за рачун страних налогодоваца. Данашња демократура и осилена нарав ненародног режима је логична последица наведеног политичког гигања од петог октобра, с тим што се данас намећу и веома маркантне црвене персоналне промене у тиму ондашњих завереника.

Повод за откривање правог лица домаће демократуре и њених титулара, била је реакција грађана који су се спонтано окупили да искажу јасно, патриотско неслагање са актуелним режимом и нерасветљеном отмицом, те хапшењем др Радована Караџића, некадашњег председника, али и једног од најзаслужнијих твораца Републике Српске. Они који су пре скоро осам година преврат и државни удар правдали наводним терором некадашње власти, данас пак обилато користе све те методе, али баш као и сви револуционари, они у свему томе иду још даље, користећи се свим техникама државног удара и огољене диктатуре, не бежећи ни од физичке ликвидације политичких неистомисљеника. Тако је пала и најновија жртва режима, Ранко Панић. Какво време, какав неморал, какви нељуди... Добродошли у демократуру!

Прекомерна (зло)употреба силе

Непосредно уочи првог спонтаног окупљања грађана на улицама главног града, а нарочито дана 29. јула када је и одржан митинг, могла се уочити очигледна злочиначка намера демократуре да сопствени народ казни жестоким пребијањем, у чему је обилато коришћена метода убачених провокатора-изредника, не би ли се на тај начин нашло оправдање за акцију органа реда против окупљених грађана, коју су вероватно испланирали они којима највише иде у корист међусобно разбијање српских глава. Свима који су иоле пратили догађања на Тргу тог дана, било јасно да је циљ мирног протеста било исказивање политичког и патриотског неслагања са најновијим потезима режима. Било је јасно да су и сами организатори протеста организовали ефикасну редарску службу која је била сасвим довољна за контролу великог броја окупљених грађана, те су уз њих посао могли обавити чак и неопремљени позорници, а камоли полицијска интервентна бригада и жандармерија. У неколико случајева пред сам митинг било је чарки између оних који би требало да чувају и оних који би требало да буду чувани. При том, први су провоцирали чувари реда или убачени провокатори, па тек онда и окупљени грађа-

ни – само у виду реакције. Упркос томе, сви смо били сведоци бруталне реакције чувара реда уперене против говорника на митингу, који су са бине и ван ње, покушавали да смире тада потенцијално критичну ситуацију.

Из свега овога можемо закључити да су чувари реда, очигледно по налогу демократора-маршала и његове камариле, били у обавези да бруталном акцијом растерају окупљени народ. Таквим чином је највероватније требало упозорити и све оне који нису били у могућности да искажу свој протест на Тргу, како би и они сами, након таквог невиђеног терора, били одвраћени од било какве будуће, сличне реакције.

Тога дана на Тргу код Кнеза, проглашена је полицијска држава, и то у главном граду државе Србије, која је некада у прошлости и званично била искрени баштиник слободе златне. Данас, њен нови, режимски, псеудодржавни, илити окупационо-гаулајтерски мото, а у суштини пуко покриће за прекомерну (зло)употребу силе против властитог народа, гласи: „Свако сме да вас бије, па чак и убије!”

Полиција и(ли) политика

Потпуно се можемо осећати сигурним ако живимо у држави у којој је: полицијски посао струковне природе, где му је основни задатак и циљ очување јавног поретка и сигурности лица и имовине и, наравно, увек у домену суштински нестраначког и некорумптивног поступања. У Србији, тако нешто није случај.

Можемо констатовати и то да је један од главних непосредних узрока непостојања јасне одвојености полицијске струке од политикантског уплива актуелног демократорског режима, временски дуго трајање процеса уништавања српске националне државне идеје, те јаким државним органима који су и оличење те државне идеје, и стално присуство спољних диктата за реформама које не воде функционалном поретку, већ напротив, доводе до стварања послушничких сервиса, фасада, који поступају у име и за рачун страних налогодаваца, а којима руководе људи у које ненародни режим има поверење и који су, скоро увек, на неки начин уцењени, па самим тим и несамостални.

У таквом окружењу је заиста немогуће очекивати да полиција обавља своје надлежности у складу са Уставом и законима, већ је иста увек део режимског, страначког, нарученог опуса.

Следеће важно питање је и питање релације полиције као чувара реда и политике. Природа тог односа говори да ли је политички, дакле страначки кадар у полицији, одвојен од чисто полицијске струке. Да ли је одвојен од стручног кадра који је на терену и да ли је тиме обезбеђен страначки непристрасан полицијски рад, нарочито у неким осетљивим ситуацијама, као што је и био случај са ангажовањем полиције на наведеном опозиционом протесту.

Очигледно је да се код нас полиција увек налазила у односу прећутне беспоговорне зависности према страначким обзирима. Тако је заиста системски постала део режима, дакле демократуре, која јој заузврат дарује све благодети полицијске државе. Ту можемо додати и један битан психолошки моменат, условљен полицијском поткултуром и специфичним миљеом, којим се доста бавила и бави криминологија.

Суштинска промена државне политике и одлазак са власти маршала и његове камариле, допринеће стварању здравог односа полиције и политике као двеју сфера државног живота са јасним и одвојеним сопственим надлежностима. Који ће се огледати у виду правила, али и са преплитањима која су нужна и која у строго полицијским, стручним пословима могу бити само координациона и изузетна, а никако као што је данас случај – субординациона по сваку цену и обавезно у складу са страначком целисходношћу. У том случају, полиција се неће сукобљавати са неистомишљеницима актуелног режима и неће бити у обавези да прекомерно злоупотребљава силу да би имала наклоност властодржаца. Здрава држава има и здрав однос према реду, па према томе поседује и здрав, нестраначки полицијски кадар.

Што се релације полиција или политика тиче, она осликава болесно стање у држави јер у сукобу између ове две

сфере државног живота, а имајући у виду значај обе и иманентност обе идеје државе, као резултат увек добијамо политичку полицију, стално извориште терора и страховладе, али и основну полуку догавечности режима на власти. То је тако познато, наравно да смо у том случају апсолутно на домаћем терену.

Враћањем полиције полицајцима, решава се већина актуелних проблема, а прекомерна злоупотреба силе ће се у том случају решавати у интерном дисциплинском поступку, а не у кривичном поступку, и никада за извршење тешких кривичних дела.

Ранко Панић

Ранко Панић постао је данас нови појам за брутално полицијско батинање – наношење тешких телесних повреда са најтежом последицом – смрћу. Жртва или изгредник? Па да је и заиста и могао којом астрономском (не)вероватноћом бити и ово друго, што свакако није био, није могао заслужити такву судбину. Неки се ових дана невешто праве неупућени, па ћуте, не објављују, нити помињу да у овој земљи, какав год да је несој на власти, ипак мора постојати и некаква уставност и законитост, те јемства која произлазе из поменутих стубова сваког поретка. Па, нема везе ни то што имамо маршала и камарилу, партиократију и олигархију, демократуру и медиократуру, полуокупацију и неслободу, демонију капитала и Коминтерне – нешто чега нигде више нема, али некакав редослед, бар струковну лествицу поступања полицијских службеника, нарочито у оваквим случајевима гibaња масе, као минимум морамо поседовати. У супротном, баш као што се у збиљи, на жалост свих и десило, они који би требало да чувају нису испунили своју уставну и законску обавезу.

Уместо тога, погазили су светост јавног поретка, злоупотребили овлашћење употребе материјалних радњи и прекомерном принудом-силом, погазили своје људско и струковно поштење и правило службе, премлативши оног који би требало да буде чуван и тако зашли у сферу класичног злочина. Ко о овоме ћути, а у обавези је да да потребна обавештења забринутој јавности, само се на своју срамоту и неморал позива.

Преминуо је Ранко Панић. Србин изгнаник. Последице демократорског терора и полицијског пребијања, на митингу који је одржан са циљем да сви станемо у одбрану слободе Отаџбине и њених највећих синова, за њега су биле кобне. Преминуо је у главном граду своје Матице, од стране своје, српске полиције која је жалосно постала продужена рука демократорског режима. Оно што нису успели да учине ни усташки куршуми, током његовог петогодишњег учествовања у ослободилачком Отаџбинском рату за очување РСК деведесетих година, мучки су учиниле слуге једног ненародног и неприродног режима.

Сада се једино можемо уздати у наду да ће надлежни државни органи, у конкретном случају применити законске норме, и без обзира на све евентуалне политичке притиске, стручно спровести одговарајуће законске поступке у којима ће дефинитивно бити утврђена кривица оних лица која су одговорна за ово непочинство.

У Србији још увек постоје ревносни и храбри, прави полицајци, храбри и стручни тужиоци и независне, стручне и праведне судије, без обзира на нарав актуелне ненародне демократуре. То се обично и може уочити у оваквим и сличним случајевима, када храбри и стручни могу поразити и најосионији ненародни режим.

Ранку Панићу, Србину изгнанику из РСК, нека је лака српска земља!

Медијски мрак евроутопијске Србије

Један од битних сегмената демократског обмањивања маса и отвореног служења једној вољи – маршалу и његовој коалиционој камарили, јесте медијска пропаганда као специјални облик јавног, колоквијалног помагања при извођењу свих техника државног удара којима се режим до сада користио. Наравно да су послушнички медији са евробиро-кратским и евроутопијским предзнаком поздравили стварање полицијске државе, али и проширење спектра техника државног удара, које маршал особито воли да практикује у вођењу политике. Стога су у том духу, и са дужном пажњом, преносили хвалисање чланова Националног савета за сарадњу са Трибуналом, спектакуларна привођења млађих пунолетних и старијих малолетних изгредника и лица која су учествовала у групи која је извршила кривично дело, помљени фото-апарат и камеру, све евробиро-кратске глупости у вези са нашим тобожњим путем ка ЕУ, спектакуларну акцију Радовановог пребацивања у Хаг, згражавање надобудне београђанштине над неколико уништених уметничких дела приликом протеста, веома важне и за судбину земље пресудне олимпијске бриге, најаве тобож значајних посета евробиро-кратских пајациа како би наше дипломатске иницијативе у вези са одбраном Косова и Метохије биле осујећене, уместо да им само поручимо да овде нису пожелни, као и велики број других небулозних вести и детаља. Све са циљем да српска јавност буде у сталној, пропагандом изазваној форми, како би елементарне вредности и стварне интересе запоставила, а зарад маскирања растућег броја примењених техника државног удара од стране ненародног режима.

Овакав медијски мрак, несумњиво изазван, који је постављањем и уклањањем неких људи из медија попримио и си-

стемски карактер, допринео је и чињеници да се у српској јавности није довољно расправљало о прекомерној сили коју је полиција, највероватније по политичким налозима, злоупотребила, па је услед пребијања и дошло до наношења телесних повреда Ранку Панићу, које су резултирале његовом смрћу као најтежом кривичноправном последицом.

Ова трагична смрт треба да буде важна вест за медије, али и повод да се у нас, на одговарајућим местима и у медијима, спроведе озбиљна анализа поступања надлежних државних органа у оваквим ситуацијама, како се ово никада више не би поновило.

Најзад, поред свега поменутог у овој анализи, поставља се питање моралне, политичке, али и струковне одговорности. Одговорности оних који су били у обавези да воде рачуна да се тако нешто не догоди, да се таква вест чује и да се о томе слободно говори. Да ли су надлежни министар и њему потчињена државна апаратура силе, затим евробиро-кратски медији, новинарска удружења, новинари појединачно и ангажоване јавне личности, али и сви остали поклоници и јавни заговорници петооктобарског револуционарног терора и новоустановљене демократуре, спремни да преузму и одговорност, поред свих припадајућих привилегија данашњег демократског естаблишмента? Уколико данас можда и нису, и уколико у данима који следе уопште не предузму одговарајуће законске, струковне и моралне кораке, па наспрам својих права не преузму и припадајуће обавезе, те одговорности, стварност и народ ће их на то сигурно подсетити једног дана у будућности. Пред законом су сви једнаки, потребно је само такав поредак и освојити.

Случај трагичне смрти Ранка Панића никако не сме остати прећутан, нерасветљен, недовољно истражен и непроцесуиран у Србији. Од тренутка његове трагичне смрти, сви имамо дужност да у томе истрајемо до краја.

Диктаторски режим претукао Ранка Панића до смрти

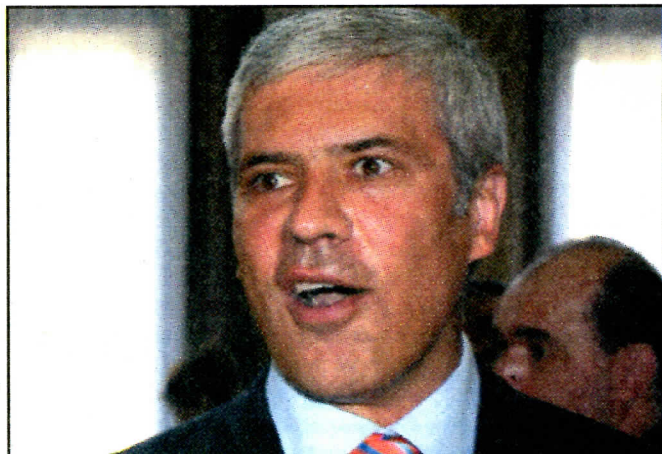
Убица са Андрићевог венца

Ранко Панић је у петак, 15. августа око 15 часова, подлегао батинама које је добио од припадника жандармерије на митингу „Слобода за Србију”. Четрдесетједногодишњи Панић издржао је током последњих недеља свог живота две операције, али се његово здравствено стање 15. августа нагло погоршало.

Од вести из Ургентног центра у Београду тога дана занемео је цео Младеновац. Испред недовршене куће у Младеновцу седе бројни рођаци и комшије несрећног Панића. Нико ме тога дана није било до дуже приче.

– Не могу да верујем да је полиција малтене на смрт пребила једног обичног младића. Ништа није ломио. Био је мирољубив и велики патриота. Пет година је био на ратиштима. Борио се за српски народ и зар сад овако да заврши – пита се кроз сузе једна Ранкова рођака.

– Вратили смо се заједно са митинга и жалио ми се да га је претукла жандармерија. Током те ноћи је добио јаке болове и морали смо да га водимо код доктора. Толико батина је добио да је његово дебело црево дословце пукло. Мно-

го је волео Србију. Отишао је на митинг с обзиром на то да је поштовао Радована Караџића и Ратка Младића јер су се и они борили за српски народ – рекла нам је комшиница Мирјана Лалић.

Мајка Ранка Панића, Смиља, лежи без свести, није свесна шта се збива око ње. Чим је несрећна вест стигла из Београда, морала је да долази хитна помоћ како би је повратили.

Туга и јад

Супруга Мирјана Вујичић, скрхана од бола за својим супругом, седи затворена у четири зида. Панић је живео са својом невенчаном супругом у изнајмљеној кући у младеновачком насељу Границе. Њихов станодавац, који није желео да се представи, рекао нам је да је Ранко са својом супругом живео код њега шест година.

– Био је изузетан, поштен човек. Никада нису ни са ким били у сукобу. Живели су ту без деце и никада се нису свађали. Био је то диван и складан брак. Да је био лош, не би код мене становали толике године. Велика је штета да тако млад човек настрада – каже Панићев станодавац.

Мирјанин отац је рекао да је Ранкова супруга у тешком душевном стању, скрхана од бола. Седи у кући његовог ујака, затворена међу четири зида и тугује.

– Туга и јад! Шта могу да вам кажем. Убили су Ранка, а сада полако убијају и моју кћерку. Она је у кући код Ранковог ујака, седи затворена у четири зида и дружи се са тугом. Не може да разговара ни са ким. Јадно моје дете – рекао је Мирјанин отац.

Р. В. С.

Породица преузела тело

Најужи чланови породице Ранка Панића, 18. августа око 14 и 30 часова, преузели су његово тело из мртвачнице Ургентног центра у Београду. Четири члана породице, сломљени тугом, очајни због губитка Ранка преузели су тело после обдукције. Обдукциони налаз преминулог Панића породица ће моћи да добије тек за две недеље.

Ни у смрти нисмо исти

• „Жуто-црвени мишеви на власији мораће да одговарају за смрт Ранка Панића”, поручује Александар Вучић

Ранко Панић преминуо је 15. августа 2008. године у Ургентном центру од последица батинања од стране српске жандармерије. Трагичну вест о смрти Панића који је 1995. године, након „Олује”, из Коренице дошао у Младеновац, јавности је на конференцији за новинаре 16. августа, саопштио генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић. Он је подсетио новинаре да је странка у више наврата излазила у јавност да је повређени младић у коми, али да, нажалост, медији у Србији нису желели да објаве ни реч о њему, сем Курира и Правде.

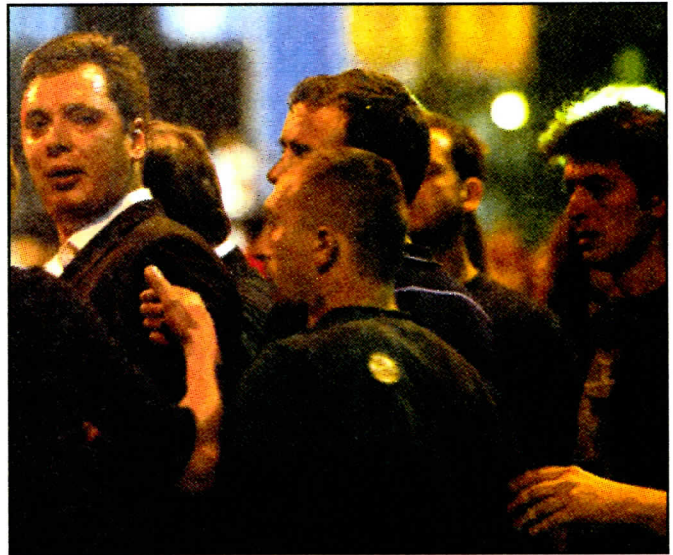
На конференцији Вучић је поставио питање ко је одговоран за то што се догодило и ко ће бити ухапшен и притворен због убиства Ранка Панића, истичући да је јавност још увек остала и без одговора поводом батинања и линчовања Драгољуба Милановића и да принцип равноправности мора бити најважнији.

„Власт ће морати да пронађе решење и мораће да упозна целокупну јавност ко је одговоран. Пред камере ће морати да изведу оне људе који су линчовали и Милановића и оне који су убили Ранка Панића, исто онако како су сликали привођење дечака који је шутнуо камеру Б92. Мораће да их ухапсе и нека не мисле да је могуће да се из тога извуку”.

Генерални секретар Српске радикалне странке нагласио је да се људски животи морају заштитити. „Морамо да заштитимо наше животе да нас не убијају као стоку. Више нећемо дозвољавати да се телевизије, од РТС-а до Б92, понашају као да се ништа није догодило. Имамо право да се боримо за своје животе, и за право на то да животи људи који другачије мисле у овој земљи имају једнаку вредност као и нечије камере, као и нечије руке, ноге. Мора да одговара и онај који је упуцао Борислава Пелевића. Нема игре са тим. Човек је случајно жив. Занимљиво је да о томе нема ниједног прилога, нигде”.

Вучић је нагласио да власт игра опасну игру сматрајући да су богови. „Нису богови, један је Бог. Они су мишеви. Е, ти мишеви, жуто-црвени, на власти, мораће да одговарају и за смрт Ранка Панића. Ми ћемо свим демократским средствима на томе инсистирати. Власт ће морати да положи рачуне. Будите уверени у то. Ако мисле да могу некажњено да нас убијају, преварили су се. Борићемо се за своје животе и борићемо се за одговорност оних који су убили Ранка Панића”, истакао је генерални секретар СРС, а потом известио новинаре о свим детаљима везаним за страдање Ранка Панића.

Према речима Александра Вучића, током митинга Ранко је стајао у близини бине. У тренутку када је Вучић кренуо ка навијачима са циљем да их умири, Ранко Панић је био на 40 метара удаљен, и кренуо је за њим. Када су ударили Ву-

чића, покушавајући да дође до њега, Ранко је задобио неколико удараца.

„Међутим, пред органима није прецизирао где и колико удараца је задобио. Након митинга вратио се у Младеновац. Око 4 ујутру, осетио је јаке болове, након чега су га пријатељи одвезли до амбуланте у Младеновцу. Дезурни лекари су га упутили у Ургентни центар Београд, али му нису обезбедили превоз, већ су их питали да ли би могли сами да се снађу за возило. Породични пријатељ га је хитно пребацио до Београда. На питање лекара у Ургентном центру, Панић је изјавио да је на митингу задобио неколико удараца од стране полицајца, као и ударац ногом у стомак док је лежао, о чему је до тада ћутао. Констатовали су да је пукло дебело црево, након чега је оперисан. Два дана после операције се осећао релативно добро, да би већ трећег дана упао у кризу. У понедељак 4. августа, пао је у кому, да би 15. августа око 15 часова преминуо”, истакао је генерални секретар СРС-а. Александар Вучић је овом приликом скренуо пажњу медијима да нису желели да било шта објаве о настрадалом Ранку. „Нико ниједном речју то није објавио. Један човек у коми за вас није био важан пошто је у питању радикал и човек који је протествовао против власти. Тај човек за вас није био важан. Сматрате, он је радикал, то је стока, то су животиње”.

Генерални секретар Српске радикалне странке, конференцију за новинаре завршио је речима да су на власти бедници најгоре врсте. „Жуто-црвени мишеви нека знају да нас нису уплашили”, поручио је Вучић.

Убијају нас као стоку

„Нестао је један људски живот. Знам да многим медијским кућама није важан људски живот ако је у питању радикал. Очигледно је да ни у смрти нисмо сви исти, да нас третирају као стоку и то не племениту стоку, него најгору стоку, да наши животи нису важни. Борићемо се за наше животе и за право на живот наших људи. Борићемо се за одговорност оних који нас убијају као стоку”, истакао је Вучић.

Грађани на Тргу Републике одали последњу почит Ранку Панићу

Жртва режима

Више стотина Београђана, двадесет шестог дана протеста на Тргу Републике поводом хапшења Радована Караџића и неслагања са режимом Бориса Тадића, одало је почит трагично преминулом Ранку Панићу. Чetrдесетједногодишњи Младеновчанин подлегао је у петак 15. августа повредама задобијеним од удarca у стомак од стране жандармерије на митингу СРС-а 29. јула. Вест је многе затекла неспремне, пошто у јавности, због медијске блокаде, готово и није било информација шта се дешава са човеком коме је од удarca у стомак пукло дебело црево. Згрожени чињеницом да младић који је више дана лежао у коми није био предмет интересовања надлежних државних органа, како је скуп одмицао, прикључивао се све већи број случајних пролазника који су на лицу места чули трагичну вест.

Скуп је почео минутом ћутања код споменика кнезу Михајлу, након чега су окупљени, носећи транспаренте „Ранко Панић” и „Стоп тиранији”, у колони прошетали до Тржног центра на Тргу Републике, где су запалили свеће за покој душе настрадалог Панића. На месту где су грађани запалили свеће, током митинга „Слобода за Србију” полиција је најбруталније реаговала, а несрећни Панић је задобио ударац који му је одузео живот. Према коментарима присутних, пуким случајем није било више жртава.

Поред великог броја грађана који су са неверицом и тугом примили вест да је младић подлегао повредама, последњу почит трагично преминулом Ранку Панићу одали су и функционери Српске радикалне странке.

Вјерица Радета, посланик СРС-а, том приликом је изјавила да се грађани данима окупљају како би исказали своје незадовољство режимом диктатора Бориса Тадића, односно Броза, и да је Ранко Панић управо жртва тог режима.

– Повод за окупљање је било хапшење Радована Караџића, али развој догађаја нам даје нове и нове поводе да наставимо да се окупљамо. Поготово трагична смрт Ранка Панића, кога је полиција брутално претукла на великом митингу. Власт, у издаји и у увођењу диктатуре, има намеру да иде до краја – рекла је Радета. Она је додала да ће СРС истрајати у демонстрацијама против режима јер жели да упозори грађане на сва недела власти.

– Не може полиција да премлаћује грађане, а да нико за то не одговара – нагласила је Радета и упозорила власт да се освести и да схвати да има Бога и да његова казна стиже свакога, па и њих.

Трагична смрт Ранка Панића, за Луку Караџића је велики грех оних што су на власти.

– Смрт Ранка Панића је грех који се књижи на конто српских грехова којих је препуно. Власт их чини, али сви ми ћемо их испаштати. Направити овако нешто на мирном скупу је нељудски. Мислим да ће Бог казнити оне који су дали налог жандармерији да се онако понаша. Требало би да кривци одговарају и по овоземаљским законима – сматра Лука и додаје да не верује да ће ико због смрти Ранка Панића одговорати.

– На власти су они који су им наредили да то ураде и у таквој ситуацији тешко је замислити да ће бити покренута било каква истрага. Али доћи ће дан када ће сви бити кажњени за недела која су радили и правили – каже Караџић.

Један од организатора протеста на Тргу Републике, Влада Ђукановић, рекао је да је људима који свакодневно протестују изузетно тешко због трагичне смрти Ранка Панића.

– Не можемо да дођемо себи због свега што се догодило. Ранко Панић је очигледно особа која је жртва овог режима. Једина његова кривица је та што је дошао на митинг и тиме показао да се не слаже са одлуком да се Радован Караџић пошаље у Хаг – каже Ђукановић.

Окупљени грађани сложили су се да је трагично како се медији и власт опходе према овом догађају.

Један од окупљених младића у пролазу је добадио да је срамно што медији нису нашли за сходно да објаве да је Панић подлегао повредама и да је Србија тек после двадесет и пет дана сазнала да је човек пребијен на митингу и да је од последица тог батинања преминуо.

Организатори окупљања најавили су да ће од министра полиције тражити да се покрене истрага и убице Ранка Панића пронађу.

Пошто су одали пошту трагично преминулом Ранку Панићу и упалили свеће, окупљени су се у колони упутили у протестну шетњу до Телевизије Студио Б као симбола медијског мрака који влада у Србији. Свој гест су образложили чињеницом да Србија жели да скине медијски мрак.

Запосленима на ТВ Студио Б уручене су батеријске лампе како би могли да осветле мрак у којем живе, раде и извештавају.

Р. В. С.

Смрт Ранка Панића је срамота за државу

Учесници протестних окупљања против хапшења и изручења Радована Караџића и режима Бориса Тадића осуђују власт да је крива за смрт Ранка Панића

Александар Марковић, студент: Ранко Панић је прва жртва режима Бориса Тадића и Ивице Дачића. Сви Срби и све патриоте у Србији не смеју заборавити на убиство овог недужног човека. Нека му је вечна слава и велико хвала што се борио за бољу Србију.

Вишња Кнежевић, студент: То је гнусно убиство! Посебно сам резигнирана што медији, част изузетима, не посвећују довољну пажњу овом несрећном догађају. О човеку који се на ратишту борио за ову земљу говоре као о мушкарцу, симпатизеру Српске радикалне странке, не достојивши се ни име и презиме да му спомену. Ово је одвратна тиранија!

Борис Братина, професор на Приштинском универзитету: Полиција је поступила брутално и извршила насиље над мирним грађанима, али убиство Ранка Панића не сме да нас уплаши и спута да наставимо храбро да се боримо за слободу.

Светозар Ђуришић, пензионер: Када је на челу Србије Борис Тадић, а полицију предводи Ивица Дачић, шта друго да очекујете него да се, нажалост, деси нека трагедија? Оваква влада и власт у Београду су доказ да је Србија дотакла дно дна.

Александар Здравковић, кошаркаш: Срамота је за Србију да се недужни људи пребијају и убијају. Починиоци и налогодавци морају бити строго кажњени.

Радован Вуковић, радник: Ранка Панића су убили Дачићеви и Тадићеви керови који не осећају ни С од Српства! Како другачије да назовем оне који су недужног човека шутирали до, касније се испоставило, смрти? Не мислим при том на све припаднике МУП-а, који часно обављају свој посао, већ на починиоце овог злочина. На најбруталнији начин разбијен је миран митинг, а нешто касније издајници су испоручили српског хероја Радована Караџића. Има ли краја њиховим злочинима?

Јован Милтовановић, дипл. инжењер: Неразумно понашање припадника полиције и жандармерије, који су употребили прекомерну силу према грађанима који су само желели да искажу своје неслагање са хапшењем и најављеним изручењем Радована Караџића Хашком трибуналу, довело је до убиства Ранка Панића. Још увек сам у неверици.

Владимир Орлић, инжењер: Најгоре што може да се деси Србији је да њени грађани гину и да их убијају на улици и то због свог опредељења и жеље да искажу неслагање са срамотом која нам се дешава.

Све док овакви догађаји буду пролазили без последица, Србија неће бити нормална држава.

Душан Велимировић, пензионер: Са раздаљине од 50 метара гледао сам како полиција бије народ. Када те слике спојим с вешћу да је настрадао недужан човек, осећам се ужасно.

Милена Ивошев, професор у пензији: Све док будемо имали марионете на власти, Срби ће ударати једни на друге и гинути, јер тако одговара непријатељима нашег народа. Завади, па владај!

Ана Марковић, здравствени радник: Све што је полиција урадила на митингу 29. јула је безобразлук, а убиство Ранка Панића је врхунац безобразлука и неморала.

Бранко Драгојевић, пензионер: То уопште није требало да се деси. Полиција је била ту да штити грађане и смири тензије, а не да их подиже и убија људе. Човека који лежи и не пружа никакав отпор туку до смрти. Грозно је и замислити такву ситуацију.

Разговарао: Срђан Томић

Заменик председника СРС-а Томислав Николић поручује:

Убиство Ранка Панића иде Тадићу на душу

„Одговорни за пребијање грађана и смрт Ранка Панића морају бити ухапшени”, поручује заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић и најављује да ће та странка у Скупштини тражити утврђивање одговорности за nerede у Београду и за смрт четрдесетједногодишњег Младеновчанина.

Одлучно тврди да Српска радикална странка неће прећи преко премлаћивања и смрти и да ће против одговорних да поднесе кривичне пријаве. Бориса Тадића пита може ли након смрти Ранка Панића мирно да спава, а Ивици Дачићу поручује да не покушава да умањи своју одговорност за смрт овог човека.

• **Да ли СРС располаже информацијама ко је ухапсио Радована Караџића?**

Још у петак имали смо сазнања да је Радован Караџић нестао. Потврду информације да је ухапшен у петак добили смо у понедељак након прекида седнице Народне скупштине. У акцији хапшења Радована Караџића учествовала је и регуларна полиција, али само у домену обезбеђивања путева. Они можда нису имали ни појма о каквој је акцији реч. Хапшење су изгледа извршили припадници Војне безбедносне агенције у сарадњи са Специјалним одељењем Тужилаштва за ратне злочине. По закону, војна полиција не може

да хапси изузев у војним објектима, али зато БИА може да хапси. Ако је током хапшења био присутан барем један представник БИА, неки легалитет се постиже. Међутим, постоје индиције да су у акцији хапшења учествовали и странци. Очекујем да ће Радован Караџић на првом појављивању пред судом да каже под којим околностима је ухапшен, као што је то урадио Здравко Толимир и потврдио наше наводе да је ухапшен на Бежанијској Коси, а не у Републици Српској.

Радована Караџића ухапсио је заправо Борис Тадић. Постоји индиција да су већ шест месеци знали где се Караџић налази. Бирали су моменат када ће, по њих, његово хапшење бити најбезболније. Одлучили су се да то ураде после избора, довољно времена су оставили да нова влада учврсти своје позиције, али и такође да се то деси пре избора градоначелника Београда. Размишљали су највероватније шта би се десило да се Радован Караџић ухапси а да су на власти у граду радикали. Скуп би онда вероватно био боље организован. Тадић је такође помало бринуо и о својим коалиционим СРС партнерима. Шта ће да кажу гласачи СРС-а ако буде ухапшен, шта посланици, шта одборници. Могао је неки посланик или одборник да изађе и да каже – ја сам моралан човек и нећу ово да трпим. Морао је да буде сигуран да

у том тренутку ни одборници ни посланици неће моћи да се обрате јавности.

• **Ко је био упознат са акцијом хапшења Радована Караџића?**

За акцију хапшења Радована Караџића знало је Тужилаштво за ратне злочине, Борис Тадић, Ивица Дачић.

• **Министар полиције Ивица Дачић тврди да полиција није знала за акцију?**

Обична полиција није знала, али је зато Ивица Дачић знао. Био је упознат са позадином читавог случаја.

• **Тврдите да је Радован Караџић ухапшен противзаконито?**

Поступак његовог хапшења је у супротности са законом. Када је Караџић ухапшен, требало је да буде упознат са својим правима, да му истог часа буде обезбеђен контакт са његовим адвокатом и породицом. То се није десило.

Може човек да буде оптужен за најтеже злочине, да је у потпуности доказано да је вишеструки убица, али ако није ухапшен на законит начин, он је ослобођен.

• **У јавности се шпекулише да је Радован Караџић убеђиван да се сам преда?**

То уопште није тачно. Покушавају да га оцрне пред грађанима Србије. Прича се да је наводно узео новац, па се предао, и да исту количину новца за предају тражи и Ратко Младић. Покушавају да их представе као људе који би за новац отишли у Хаг. То није тачно.

• **На митингу СРС полиција је интервенисала, међутим то се десило и на скуповима које су организовале невладине организације, да ли имате сазнања ко је издао наређење?**

По закону о полицији тачно се зна ко које мере одобрава. Тада је вероватно интервенисала полиција Београда. Међутим, употребу специјалних средстава, шок-бомби, сузавца, муниције, гумене или оружане, одобрава искључиво директор полиције у сагласности са министром унутрашњих послова. Вељовић и Дачић су у Министарству најодговорнији, али све наредбе је издавао Борис Тадић.

• **Да ли су до сада на неком од митинга употребљени гумени меци?**

Не. То ће бити моје основно питање упућено надлежнима. Јер када вас неко нишани из такве близине из које је гађан Борис Пелевић, то је онда покушај убиства.

• **Тврдите да је Борис Тадић у Србији завео страховладу?**

Брутално разбијање нашег мирног митинга потврђује моју тезу.

Покушај да се поједини од нас чак и физички ликвидирају, а остали заплаше како не би имао никог против себе, није ништа друго већ страховлада. Митинг Српске радикалне странке је разбијен употребом најгрубље полицијске силе. Коришћена су средства која се користе само када су нечији животи угрожени. Власт је тиме опоменула народ да неће толерисати ничије негодовање.

• **Упркос томе што сте знали да је митинг ризичан, ви сте га организовали?**

Да. Нисмо могли да претпоставимо да ће режим батинати недужан народ. За време одржавања митинга полиција нас је убеђивала да скратимо митинг пошто је ситуација по-

стала драматична и критична. Тврдили су да полицијске снаге пред хулиганима попуштају. Било нам је несхватљиво што нису успели да изолују ту групу изгредника. Касније ће се показати да је све била намештаљка. Желели су да завршимо што пре како би ударили на нас.

Више од три сата полиција није могла, односно није хтела, да одстрани хулигане. Више од три сата сто људи је малтретирало полицију. Зар полиција није ништа могла да предузме? У то не може нико да ме убеди.

• **Када сте долазили на митинг, да ли сте имали сазнања о томе како је полиција опремљена?**

Можда сам ја наиван, али за митинг СРС-а не треба полиција и никаква опрема. Њима је опрема требала за стотињак људи са којима су глумили сукоб, два-три сата, док ми не завршимо митинг, па да онда ударе и разбију масу. Нисам имао процена да ће бити сукоба. Нисмо имали сазнања како је полиција већ жандармерија и БИА. Полиција је дошла опремљена као и увек. Понављам, уопште није био проблем да полиција изолује тих стотињак хулигана.

• **СРС тврди да је разлог за интервенцију била најављена шетња?**

Шетња нам није била забрањена јер није постојао разлог за забрану. Међутим, полицији је стигло наређење да нас заустави. То је разлог свега онога што се десило у Београду: смрти Ранка Панића, што је најтрагичније, сузавца који смо попили, метка који је погодио Пелевића, батина које је Марић добио...

• **Ко је издао налог да се шетња не дозволи?**

Борис Тадић, а после су то спроводили ситнији од њега, Дачић и Вељовић. Полицајци.

• **Да ли сте се после тих догађаја чули са министром Дачићем?**

Звао ме је. Покушао је да каже да није крив, да у томе није учествовао, да је наредио да буде без употребе силе. Рекао сам му: „Да, без употребе силе док се не појаве радикали. А онда удри. Упитао сам га чиме сам ја заслужио да лично на мене буде бачен сузавац. Он је рекао: „Е, немој ти сад поли-

Ивица Дачић је, покушавајући да оправда себе, наговестио да ће полиција покушати да кривицу свали на неког другог. Рекао ми је: – Па, немој тако да причаш, није он умро од батина, већ од сепсе после три дана.

Одговорио сам – а шта је довело до сепсе? И да је умро за време операције, ти неможеш да кажеш да је умро од операције, већ од батина. Батине – то што сте ви премлатили Ранка Панића, тешке повреде су довеле до пуцања дебелог црева, до сепсе, до компликација које су резултирале смрћу.

Србија ћути о смрти Ранка Панића јер је Тадић тако наредио. Питам се како тај човек може ноћу да спава. Он је човек који је наредио убиство Панића, Вучића, Николића итд. Убиство Ранка Панића пада њему на душу.

Увече када легне поред своје деце, запита ли се како је Панићевој мајци. Она више нема кога да загрли. У годинама је када јој треба ослонац у животу, а изгубила га је. Тадић је и њу убио. Да ли је то Србин? Нећу да живим у Србији у којој се људи убијају, али нећу ни да је напуштам. Хоћу да се борим да се она промени.

тику, ја нисам политичар, ја сам министар унутрашњих послова". Само сам прокоментарисао: „Што си онда председник СПС-а пошто је то политичка странка". Па, нисам тако мислио, одговорио ми је. На крају сам му рекао: „Добро пази шта причаш..

• **Најавили сте да ће СРС да поднесе кривичне пријаве против одговорних?**

Детаљно ћемо да размотримо питање одговорности за све што се дешавало. По имену и презимену идентификоваћемо оне који су издавали наређења. Нико не сме да изда противправно наређење. Али кривичне пријаве ћемо поднети и против Н. Н. лица која су наређења извршила.

Свакако треба питати Бориса Тадића да ли мирно спава од часа када је убијен Ранко Панић јер је он то наредио.

• **Да ли ће СРС да тражи да се поводом ових догађаја у Скупштини формира анкетни одбор?**

Мислим да неће требати јер када почнемо да износимо чињенице и прозивамо одговорне, ситуација ће у Скупштини по власт постати неподношљива и мораћемо да добијемо одговоре. Нико неће смети да то назове опструкцијом јер утврђивање одговорности за премлаћивање и смрт то свакако није.

• **Хоћете ли од полиције да тражите снимке поменутих догађаја?**

Тражили смо, пошто знамо локације са којих су њихове камере снимале, али неке нам дају а неке не. Тврде да их наводно немају, што није тачно.

• **Да ли ћете поднети захтев за разрешење Бориса Тадића са места председника државе?**

Предлог за његово разрешење је у припреми. Прикупљамо доказе за све његове противправне поступке. Међутим, јавност мора да зна да га је готово немогуће разрешити.

Тадић може да се разреши само на основу оцене Уставног суда да је прекршио Устав а да га функције разрешити дво-трећинска скупштинска већина.

• **Имате ли сазнања како је Ранко Панић задобио повреде?**

Ранко Панић је брутално убијен само зато што је те вечери био на улици, на митингу. Мислимо да је притрчао да

помогне када је полиција покушавала да умлати Вучића. Тада је доста људи задобило тешке повреде.

• **Уколико породица Ранка Панића буде подносила кривичне пријаве, да ли ћете јој пружити помоћ?**

Како да не. Ми према Панићевој породици имамо моралну обавезу. Они су били привржени српској идеји. Имамо морално обавезу да породици и финансијски помогнемо.

• **Да ли сте можда разговарали са лекарима који су о њему бринули?**

Нисам. Те ноћи након митинга када сам посетио Ургентни центар, он још увек није био дошао. Међутим, интересантно је да сам видео гомилу полицајаца који су са задигнутим ногавицама шепали. Рекао сам им – што се фолирате, ко вас је повредио? Где су они који су вас повредили?

Значи, вас су повредили неки хулигани а онда сте ви претукли невинне људе. Ако су вас тукли хулигани, што нисте њих тукли? Како то да се ниједан од њих не налази у Ургентном центру, како то да ниједан није приведен?

• **Да ли знате можда одакле је била жандармерија?**

За мене је жандармерија жандармерија и уопште није битно одакле је дошла. Сматрам да су обични полицајци заправо били глинени голубови. Њима је наређено да се два сата туку са хулиганима и да чекају када ће да пође радикалска колона не би ли је жандармерија и специјалци разбили.

Био сам на челу колоне, чим сам закорачио, 15 метара после бине, бачен је сузавац испред мојих ногу. Шта сам ја то направио да баце сузавац на моје ноге? Чиме су Пелевић, Душан Марић, Александар Вучић и, наравно, Ранко Панић заслужили то што им се десило? Ми смо читаво време позивали изгреднике да се смире и покушавали да их раздвојимо од полиције. Говорили смо – ево, доћи ћемо ми. Стаћемо између вас, само немојте више да се тучете. Знао сам да је то полицијска наместалка.

• **Да ли мислите да је то што се догодило Ранку Панићу могло да се деси и другима?**

Настрадао је Ранко Панић, али могао је било ко други. Можда је план био да то буде неко од функционера странке. Можда Александар Вучић. Спасила су га тројица које је полиција брутално претукла.

• **Најављујете да вам је циљ да дођете до истине о протеклим догађајима. Хоћете ли успети у томе, пошто је СРС ипак опозициона странка?**

Морамо. Грађани Србије то траже. Тортура и диктатура владају Србијом. Људи су преплашени. Како и не би били када им председник Србије ујутро каже – завешћу ја ред у држави на чијем сам челу.

Зар Срби немају право да буду незадовољни стањем у земљи? Зар Срби немају право да на демонстрацијама, митинзима, трибинама износе своје ставове?

И ко ће да штити наша права када будемо исказивали своје незадовољство? Замислите да је претучен један овакав скуп Мађара, у Србији не би остао камен на камену, а пошто је Борис претукао скуп Срба, да ли му је неко нешто замерио? Нико.

Р. В. С.

Протестима до истине о убиству Ранка Панића

Истину на видело, убице у затвор

- Полиција би, по свим законима који се односе на њен рад, али и по правилима саме службе, требало да буде у служби заштитне грађана. Међутим, на митингу, полиција је била та која је све учинила да безбедности грађана буде угрожена
- Резултат таквог деловања полиције су брутално пребијени грађани и, на крају, смрт Ранка Панића, човека који је очигледно био крив само зато што је дошао да изрази незадовољство због срамног хајшења, а поштом и изручења некадашњег председника Републике Српске, Радована Караџића

Одбор да испита Дачића

Учесници народног протеста „Стоп тиранији”, који је 17. августа одржан по 27. пут, прошетали су до Скупштине Србије и Одбору за безбедност уручили фотографије полицајаца који пребијају демонстранте током Свесрпског сабора СРС-а који је одржан 29. јула. На достављеним фотографијама се јасно види да је полиција током митинга СРС-а прекршила овлашћења и да су њени припадници настављали да ударају пендрецима и шутирају грађане пошто би ови пали на земљу и престали да пружају отпор. На неким од слика видело се како 5 или више припадника жандармерије удара и шутира једног демонстранта.

Затражено је од чланова Одбора за безбедност да утврде ко је наредио пребијање учесника протеста и ко је одговоран за смрт Ранка Панића, као и да Одбор саслуша потпредседника Владе и министра полиције Ивицу Дачића. Фотографије је, у име Одбора за безбедност, преузео посланик СРС-а, потпредседник Скупштине Србије Божидар Делић, и обећао да ће одборничка група те странке у Скупштини Србије захтевати да се открије пуна истина о тортури полиције над Ранком Панићем, али и другим грађанима.

Казнити одговорне

Кривци за смрт Ранка Панића морају бити кажњени, закључују учесници скупа

Катарина Васиљевић, радник: Руководство Српске радикалне странке мора да настави да најенергичније инсистира на откривању починилаца овог злодела. Борис Тадић и Ивица Дачић су, због страха за своје фотеле, призвали ову несрећу.

Бранислав Стефановић, пензионер: Ово је катастрофа! Каква црна демократија! Убише тог недужног момка. Стално размишљам о трагедији која је задесила породицу Ранка Панића.

Мирјана Вучковић, пензионер: Тужно је и жалосно шта се дешава у земљи Србији. Шокирана сам! То је све што могу да кажем у овом тренутку.

Петар Радовановић, незапослен: Само им је стало до власти. Народ пљачкају и понижавају. Када се побуниш, добијеш батине. Ништа им није свето, ни људски живот. Срамота!

Симо Башановић, радник: На челу државе су људи који уместо да воде народ ка бољој будућности, понижавају га и убијају.

Владимир Јушковић, економиста: Протеклих 10–15 дана надао сам се да ће се Ранко Панић пробудити из коме. Међутим, последице иживљавања силесија у плавим униформама биле су неизлечиве.

Стефан Дилберовић, службеник: Када је 5. октобра паљена Скупштина и демолиран град, није било у реду да полиција интервенише. Сада је у реду да се убије учесник мирног протеста. Све је наопако, ништа више нема смисла.

Радојка Радовић, домаћица: Догодило се нешто најгоре за Србију и за породицу Ранка Панића.

Зоран Илић, радник у обезбеђењу: Кривци морају да буду најстрожије кажњени, а главни кривци су Борис Тадић и Ивица Дачић – зна се ко убија по Србији!

Држава не сме да батиња народ

Чедомир Милошевић, ватрогасац: Убили су човека ни кривог ни дужног! То убиство је туга за ову земљу и срамота за оне који је воде.

Душан Момчиловић, ученик: Убиство Ранка Панића је последица политичке намештаљке. Спроведен је у дело заједнички план БИА и МУП-а да се убаце провокатори, који ће касније бити повод да се учесници митинга растерају и да се спречи шетња до зграде РТС-а.

Раде Радаковић, незапослен: То је велики злочин. На жалост читаве Србије, убијен је још један Србин, патриота. Људи из врха МУП-а и БИА који су „осмислили” батинање грађана, као и Борис Тадић и Ивица Дачић, кад-тад ће одговарати.

Милка Јузбашић, пензионер: Човек је морао да оде из Републике Српске Крајине, избегао је усташки нож, а овде га убише Срби. Заиста страшно!

Милош Хркаловић, студент: Страдање Ранка Панића је велики злочин који иде на душу Бориса Тадића и Ивице Дачића. То је највеће, али само једно од многобројних злодела ове двојице уништитеља Србије.

Драган Живковић, економиста без запослења: Узалуд смо се надали да ће све проћи без жртава, јер кад се директно иде на народне посланике са намером да буду убијени, шта да очекују грађани без икаквог имунитета? Стрепели смо, јер код овакве тираније жртве су нешто што се, нажалост, може очекивати. Као што смо сви упознати, најгоре се и догодило.

Милан Димић, студент: Не могу да верујем да је полиција тукла људе без имало савести, без трунке образа. Ни звери не заслужују да буду тако малтретиране. Људи су поред мене пролазили крвави, нагутани сузавца... Речју, ужас у коме је најгоре прошао Ранко Панић.

Протесту су присуствовали адвокати Светозар Вујачић, Ненад Вукасовић и други. Окупљенима се обратио и Милета Павићевић Чича, који је познат по томе што је због српске тробојке избачен са трибина подгоричке „Мораче” за време Европског кошаркашког првенства.

Учесници протеста у шетњи до Скупштине носили су транспарент „Ранко Панић – 1967-2008” и његову фотографију, док је са разгласа пуштана духовна музика.

Двадесет осми дан протеста

Следећег дана, више од хиљаду грађана поново се окупило да искаже протест против режима Тадић-Дачић и још једном осуди свирепост убиство Ранка Панића и затражи хапшење убице. После митинга уследила је протестна шетња

до зграде Министарства унутрашњих послова у улици Кнеза Милоша 101, где је предат захтев за покретање истраге против полицајаца који су учествовали у убиству Панића.

Министарству унутрашњих послова су такође предате и фотографије са митинга од 29. јула, које доказују да је полиција користила прекомерну силу ради разбијања мирних демонстрација.

Захтеви Вељовићу и Дачићу

Организатори протеста због хапшења Радована Караџића писмено су затражили од министра полиције Ивице Дачића и од директора полиције Милорада Вељовића да открију ко је убио Ранка Панића.

У писму које су окупљени грађани упутили министру и директору полиције се истиче: „Као грађани ове земље, изузетно смо погођени смрћу Ранка Панића, човека кога је полиција брутално претукла 29. јула ове године на митингу Српске радикалне странке и који је од последица добијених батина преминуо 15. августа. Полиција би, по свим законима који се односе на њен рад, али и по правилима саме службе, требало да буде у служби заштите грађана. Међутим, на поменутом митингу, полиција је била та која је све учинила да безбедност грађана буде угрожена. Резултат таквог деловања полиције су брутално пребијени грађани и, на крају, смрт Ранка Панића, човека који је очигледно био крив само зато што је дошао да изрази незадовољство због срамног хапшења, а потом и изручења некадашњег председника Републике Српске, Радована Караџића.

Као грађани који желе да имају полицију у коју ће имати поверења и која ће заиста бити у служби заштите грађана и њихове безбедности, апелујемо да покренете истрагу и да у најхитнијем року утврдите:

1. Ко је одговоран за убиство Ранка Панића на митингу Српске радикалне странке. Желимо да знамо ко су полицајци који су тако брутално претукли Ранка Панића, толико брутално да је од последица пребијања на крају и преминуо. Захтевамо да починиоци овог гнусног кривичног дела у најхитнијем року буду приведени правди.

2. Да се утврди ко је наредио полицији да брутално пребија грађане, да испалује огромне количине сузавца, гумених метака и осталих средстава на мирне грађане који су дошли да изразе незадовољство због хапшења Радована Караџића – стоји у писму које су окупљени грађани упутили министру и директору полиције.

Грађани не верују полицији

Организатори скупа обавестили су Дачића да су због убиства Панића и хапшења Радована Караџића грађани изгубили поверење у полицију и да је неопходно да се та два случаја разреше да би поверење било повраћено.

– Ова два захтева су услов да би грађани могли да стекну било какво поверење у полицију које је одавно пољуљано, јер нико не може да има поверење у институцију која је једина задужена за хапшење у Србији, а поред ње ипак хапсе и неки други, као што нам је саопштено у случају Радована Караџића. Убиство Ранка Панића је трагедија која је до крајњих граница пољуљала углед институције у коју би сви требало да имамо поверење – наводи се у саопштењу организатора протеста.

Портир примио захтеве

Нажалост, ни Вељовић ни Дачић нису примили демонстранте, што доказује њихов однос према Панићевој смрти и неспремности полиције да открију починиоце.

Уместо ове двојице државних функционера, грађане је испред зграде МУП-а дочекао кордон полиције. Обезбеђење зграде није дозволило неким члановима делегације протеста „Стоп тиранији” да уђу у зграду и предају фотографије полицијске тортуре. Тек када су фотографије постављене поред табле Министарства, што су медији почели да снимати, полиција је дозволила да се оне унесу у зграду како би се избегао скандал. Писмо и фотографије, уместо људи из Министарства, преузео је шеф обезбеђења зграде, што нимало не улива наду да ће захтеви бити испуњени.

Протестима против заташкавања

Председник „Покрета 1389” Раде Љубичић обавестио је окупљене да је више особа које учествују у организацији протеста путем телефона добило претње смрћу, а да и полиција врши притисак на учеснике протеста позивајући их на информативне разговоре. Он је најавио да ће неколико хиљада потписа прикупљених за смену Ивице Дачића бити предато свим посланичким групама у Скупштини Србије како би се покренула расправа о смени министра полиције.

Активисти овог покрета почели су са потписивањем петиције за Дачићеву смену дан после Свесрпског сабора, а након Панићеве смрти петицију свакодневно потписује све већи број грађана.

Учесници протеста наставиће свакодневно да захтевају откривање Панићевих убица, а једном недељно биће организоване и шетње до МУП-а како би се извршио притисак на власт да цео случај не буде заташкан.

R. V. C.

Нико им није дао право да претуку човека на смрт

Никола Николић, ученик: Убиство је кажњиво у свакој земљи, а нарочито ако је извршено од стране органа реда који би требало да штите грађане од хулигана, криминалаца. Њихов посао није да бију и убијају мирне грађане. У земљи која би требало да иде напред такве ствари не смеју да се дешавају.

Војислав Младеновић, саобраћајни техничар: Убиство Ранка Панића је кукавички чин. Зна се која су овлашћења полиције. Нико им не даје за право да на смрт претуку човека. Увређен сам и шокиран, јер се радило о потпуно недужном човеку.

Радмила Јаребић, преводилац у пензији: Због свог страха, слабости и немоћи да реше нагомилане проблеме које су сами створили, убили су недужног човека.

Слободан Драгићевић, дипл. инж. електронике у пензији: Давно је Свети владика Николај Велимировић поручио свом, српском народу: Ако желите живот, изаберите Христа, а ако желите смрт, изаберите Европу”. Европа је убила Ранка Панића, а да је није ни желео ни позивао.

Сахрањен Ранко Панић, жртва државне тираније

УБИСТВО с предумишљајем

Ранко Панић који је 15. августа преминуо од последица бруталног премлаћивања полиције на митингу подршке Радовану Караџићу, сахрањен је 19. августа у 14 часова на гробљу у Рајковцу код Младеновца.

Многобројна родбина, пријатељи, колеге као и велики број функционера Српске радикалне странке, предвођених генералним секретаром Александром Вучићем, дошли су да се последњи пут опросте од Панића и да са његовом мајком, супругом и родбином поделе бол. Сузе тог дана нико није могао да сакрије.

„Страшно, каква трагична судбина задеси нашег Ранка”, шапутало се у реду док се чекало да се изјави саучешће. „Хоће ли неко одговорати за Ранкову смрт”, пита млада жена са сузама у очима мушкарца поред себе. „Ако има Бога, хоће”,

одговара он. Збуњен, потресен и огорчен народ желео би да пронађе речи утехе за несрећну породицу, али речи застају у грлу.

Неутешна, болом скрхана, мајка Смиља Панић нарицала је поред синовљевог ковчега у капели на гробљу.

– Јој, Ранко, једино моје, зашто мајку остави, зашто ми не рече ко те је убио да ми буде лакше... Дабогда немао ни рода ни порода... Устани, Ранко, и реци својој мајци... – кукала је унесрећена Смиља Панић.

Ранкова невенчана супруга Мирјана Вујичић, сломљена тугом, лица испијеног од суза, покушавала је нешто да каже над његовим телом, али снаге није било. Бол није дозвољавао да проговори. Само јецаји.

Капелом се ширио јецај очајних, немоћних жена које су изгубиле свог љубљеног сина и супруга. На лицима присутних неверица и туга..

– Сад си ми ти јединац, мој млађи син, кад ми убише мог Ранка – рекла је Смиља дрхтавим гласом Александру Вучићу када је пришао да је утеши.

Када је опело завршено, на платоу испред капеле, опраштајући се од Ранка Панића, говор су одржали Мирјана Лаљић, његова пријатељица и комшиница, Никола Симић, колега, у име колектива млекаре „Рајковац”.

– Ранко је свој посао у млекари радио вредно и предано. Сви смо га изузетно ценили као радника. Он је био посебан, веселе нарави, пун воље за животом. Био је комуникативан и волео је да прича о различитим стварима. За свакога је имао лепу реч, надимак, шалу и осмех. Сви смо га јако волели као доброг човека и искреног пријатеља. Време проведено са њим не може се сабити на лист папира. Драго нам је што смо га имали за пријатеља и увек ћемо га се сећати – рекао је Ранков колега Никола Симић.

Александар Вучић, генерални секретар СРС:

Ранко, истински српски јунак

– Тужни скупе, рећи ћу само неколико реченица у име Војислава Шешелја, чију заставу је држао у кући у Крајини. У име свих нас који смо искрено ожалосћени, желим да изразим саучешће његовој дивној породици, али и целој Србији која данас пати за истинским српским јунаком какав је био Ранко Панић. Није, мајко Смиљо, Ранко данас само ваш, он припада целој слободарској Србији. Он није умро, он је положио живот на олтар отаџбине и то ће од нас свако знати да запамти. Ваше речи, да пронађемо његове убице, нису само запамћене, већ ће бити и спроведене у дело. Не знам када и колико времена ће морати да прође, али вам обећавам да ћемо убице пронаћи, и убице и њихове налогодавце. Они ће одговарати за смрт вашег сина и супруга. Обећавам вам да Србија коју је толико волео никада неће заборавити његову жртву, његову храброст и све оно што је за Србију и српски народ дао. Размишљао сам док сам долазио овамо шта бих рекао. Најтеже ми је што је пошао за мном када смо хтели да смиримо ситуацију, да не иду Срби на Србе, а онда су га убили они који су говорили да смо ми, који смо трпели њихове батине, кривци. Сигуран сам да Ранкова смрт, ма колико то било тешко породици рећи, није узалудна и да никада неће бити заборављена. Ранко је жртва оних који су Србију покушали да униште и који никада у томе неће успети. Наше је да Ранко остане незаборављен и да ви добијете оно мало правде коју очекујете и ништа више. Нека му је лака света српска земља и Бог да му душу прости – рекао је Вучић окупљенима испред капеле.

Криви су Тадић и Дачић

Ранков рођени ујак, Раде Дозет, сломљен тугом, процедио је кроз зубе да за смрт свог чеда криви искључиво Бориса Тадића и Ивицу Дачића.

– Јебем матер и Тадићу и Дачићу, и они имају своју децу, што своју децу нису тукли? Не плашим се никога! Ево, нека и мене хапсе ако хоће. Све ово око мог Ранка ме је страшно погодило, осећам да нећу још дуго.

– Данас на Преображење окупио си нас све на ово тужно место да се опростимо од тебе. Не могу да верујем да ове последње речи пишем баш теби, али ова сурова стварност нас задеси. Да ли је могуће да те више нећемо видети? Никада нећу заборавити јутро 30. јула и грч на твом лицу од бола који си задобио од тог ударца крвника. Никада нећу заборавити онај дан када си беспомоћан био везан за кревет и када си своје најближе молио да ти дају кап воде, и особље Ургентног центра које нас убеђује да је то нормално и да ће проћи. Да ли ће икада ова накарадна и издајничка власт доказати и показати твог убицу? Али то ће ти обећати и Аца Вучић, да се неће смирити док не пронађе твог убицу. Био си добар човек, тебе сада нема, а нас си оставио да патимо за тобом – кроз сузе, говор чита Мира.

Када је дошло време да се сандук спусти у раку, неутешна мајка је последњи пут, преко сандука, загрлила свог сина јединца.

Родбина, која ју је све време придржавала, у једном тренутку морала је да је полије водом јер је готово остала без свести.

Супруга Мирјана, скупивши последње атоме снаге, од свог вољеног опростила се речима: „Једини мој Ранко, врати ми се”.

Последњу пошту Ранку Панићу одао је велики број функционера СРС, међу којима су били посланици Сулејман Спахо, Владан Јеремић, као и неколицина одборника Скупштине града. Сахрани су присуствовали и Лука Караџић, брат Радована Караџића, присталице НВО „1389” и многи други.

Р. В. С.

Смрт Ранка Панића неће бити заборављена

Смрт Ранка Панића не да није интересантна за надлежне државне органе, већ није интересантна ни за медије под контролом режима. Док се медији обилато баве обрачунима у београдском подземљу, преко трагичне смрти овог Младеновичанина прећутно се прелази. Режим својим понашањем сваком даном све више потврђује тезу да – ни у смрти нису сви једнаки.

На конференцији за новинаре одржаној 20. августа 2008. године, генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић, је истакао да је невероватно да ниједна телевизијска кућа није објавила нити један прилог са сахране трагично настрадао Ранка Панића и да то јасно показује да је у Србији заведена апсолутна диктатура.

„Српска радикална странка ужаснута је диктатуром која у Србији влада. Ужаснута. Овако нешто се никада није догодило. Ово показује да смо били у праву када смо говорили да ни у смрти нисмо једнаки. Ми који се разликујемо од власти, који критикујемо власт и они који представљају режим у Србији. Смрт Ранка Панића неће бити заборављена. То није један од оних догађаја било, десило се, па ником ништа. Говорили смо вам и обећали да ћемо ултимативно захтевати да се испита одговорност оних који су тукли Ранка Панића и који су одговорни за његову смрт”, рекао је Вучић.

Он је такође истакао да се Ранко Панић борио на многим ратиштима бранећи српски народ и да је трагично да он у Србији, земљи коју је волео највише на свету, доживи овакву судбину, да га прво убију полицајци, а затим да његова смрт буде толико неважна да је ниједна телевизија не објави.

Генерални секретар СРС обавестио је јавност да ће тим Српске радикалне странке, од бројног материјала који је добио од телевизијских кућа и приватних лица који су снимали протесте, припремити филм о полицијској репресији на демонстрацијама одржаним крајем јула ове године и да ће га понудити свим телевизијама за емитовање.

На крају свог обраћања, Вучић је рекао и то да ће Српска радикална странка, у циљу утврђивања одговорних за Ранкову смрт, као и праве истине о збивањима у центру Београда током митинга, тражити снимке од полиције која је са зграде Југоекспорта снимала комплетан скуп.

„Гражићемо од полиције те снимке. Ти снимци не могу да се сакрију или не могу до века. Могу сад да их крију. Наћи ћемо их било кад и за то ће морати да одговарају и они који су крили те снимке, јер полиција је снимала цео скуп”, рекао је Вучић, а потом се још једанпут „захвалио” свим телевизијама које учествују у диктатури Бориса Тадића и Ивице Дачића и којима је било тешко да отпутују до Рајковца код Младеновца како би снимиле сахрану Ранка Панића.

Због чега убише Ранка?

„Смрт Ранка Панића најтрагичнијији је у низу доказа бруталности којом се полиција обрачунавала са учесницима протестног митинга који је Српска радикална странка организовала због хапшења Радована Караџића.

Осећам горчину при помисли на сцену у којој српски полицајац ногом душмански удара у стомак младића као да је у питању фудбалска лопта. Размишљам колико је снаге, али још више мржње, било у том ударцу када је изазвао смртоносне повреде. И постављам питање: Због чега, у име чега?

Само због тога што је несрећни младић, жртва етничког чишћења и усташког прогона, дошао да исказе своје неслагање са продајом оснивача и првог председника Републике Српске. И због тога што су Борис Тадић и Ивица Дачић, очигледно, желели да изазивањем туче покваре лепу слику достојанственог народног протеста, због њихове срамотне коалиције и још срамотније политике. Политике распродаје српских председника, војних и полицијских генерала, српских националних интереса, српских територија и достојанства државе и нације.

Некако сам убеђен да је несрећник који је убио Панића кукавица и ратни дезертер, који није имао храбрости и мушкости да брани слободу свог народа, али зато јуначки пребија беспомоћне цивиле у центру Београда.

Часни српски полицајци, а таквих је огромна већина, који су јуначки ратовали у српским Крајинама и на Косову и Метохији згражавају се над Тадићевом антисрпском политиком, а посебно над продајом Радована Караџића, и никада не би пристали да зарад одбране те политике туку свој народ.

Када је видео како сам на митингу и сам брутално премлаћен, иако сам бранио полицију, један полицајац, избеглица са Косова и Метохије, ми је резигнирано рекао: 'Стварно ме стид, дође ми да скинем ову униформу, али не могу, морам да храним породицу'. За мене је посебно индикативно пуцање полиције у главу Борислава Пелевића и ударање Александра Вучића који су сигурно познати сваком полицајцу у Београду и Србији. Насртај на њих је доказ да су функционери Српске радикалне странке унапред означени као мета напада полиције.

Пука је срећа што жртва, попут оне Ранкове, није било више”, истиче Душан Марић.

Смиља Панић, мајка Ранка Панића пита:

Дачићу, што ми уби сина?

• *Имала сам њега једног, одшколовала га, намучили смо се и као избежлице.. Сада када смо се скућили, зликовци ми убилије једино свеио ишио сам имала... Шта ће мени сада живои, због чега да живим... Очи бих ископала оном Дачићу ишио је иушио своје крвнике на моје дете – прича Смиља*

Кућа Ранка Панића у Младеновцу завијена је у црно. Међу зидове уселила се туга. Породица и цела родбина која се дан после сахране окупила у стану настрадалог Младеновчана једва проговара. Тишину прекида ожалостњена мајка Смиља Панић.

„Тражим од Ивице Дачића да нађе убицу мог сина јединца. Ја ћу му судити, ја ћу му очи ископати што ми дете посла у смрт”, заклиње се мајка Ранка Панића целој родбини.

Нас дочекује истим речима.

– Жао ми је што ми Ранко није рекао ко га је убио, да мајци буде лакше, да мајка пресуди убици свог јединца – јецајући прича несрећна мајка.

Током Ранковог боравка у болници, Смиља Панић готово да није излазила из синовљеве болничке собе.

– Било му је лоше, стално је трпео страшне болове. Лекар су говорили да ће се извући, да је то нормално.. А онда је пао у кому. Ништа мајци није рекао, није се ни опростио од мене.

Рукама брише сузе и додаје: – Оно што ми лежи на срцу је оно што ми је отишло у гроб. Сада имам само једну жељу. Хоћу да нађу убицу мог детета. Друго ми ништа не треба, само нека пронађу убицу јер моје дете није криминалац. Нека нађу убицу да му ја судим, ма ко то био. Ако је тај Дачић тако способан, нека нађе крвника што ми узне дете. Ако не може или неће, нека ми каже, сама ћу тражити ко ми је дете отерао у гроб.

Не скида поглед са синовљеве слике. Фамилија је тешки, каже да је министар полиције наредио истрагу, да ће открити ко је убио Ранка. Она одмахује главом. Каже да у то не верује.

Мајка Ранка Панића прича да је њен син имао тежак живот, да се напатила да од њега направи поштеног и вредног човека.

– Да смо ми тако лоши људи као што неко хоће да о мојој породици и мом сину говори, не би мом Ранку онолико људи на сахрани било...

Смиља Панић прича да је њен син веровао у Српску радикалну странку, да је био уверен да су радикали искрене патриоте које могу да помогну Србима да живе боље.

– Захвална сам Александру Вучићу и Луки Караџићу што су били мом сину на сахрани. Вучићу сам казала да је сада он мој јединац, да мајка осим њега више ниједног сина нема. Обећао ми је да ће ми помоћи да пронађемо Ранкове убице. Он је поштен човек, знам да ће сазнати ко ми кућу зави у црно – поручује Смиља.

Каже да после трагедије коју је доживела нема снаге да настави да живи. Рукама брише сузе и додаје:

– Имала сам њега једног, одшколовала га, намучили смо се и као избежлице.. Сада када смо се скућили, зликовци ми

убише једино свето што сам имала... Шта ће мени сада живот, због чега да живим... Очи бих ископала оном Дачићу што је пустио своје крвнике на моје дете.

Не крије своје огорчење због лекара који су је убеђивали да јој је син алкохоличар.

Доктори су ми рекли да је Ранко пио алкохол. Какав црни алкохол!? Не би он радио у млекарни на одговорном месту, где је издавао од 30 до 50 тона робе, да је пио – прича Смиља.

Каже да је неколико дана пре трагедије ишла у Хрватску да вади синовљева документа, извод из матичне књиге рођењих, која су му требала за посао.

– Цаба ми сада све то, њега нема, сад могу само да вадим извод из књиге умрлих.

Док је братова ћерка Драгана грли и покушава да је утеши, Смиља наставља да јеца.

– За мене би једини спас био да ме Бог што пре узме. Страшно је кад родитељ мора своје дете да сахрани, од тога не постоји већа туга. Добри Бог ће и мене ускоро узети, да што пре одем и да поново будем са својим јединцем – каже мајка.

Р. В. С.

– Не интересује Дачића то што је мени дете убијено, нећу ја да идем код њега, код убице мог сина да с њим разговарам – једва изговара Смиља, мајка Ранка Панића.

Мирјана Вујичић, супруга Ранка Панића, жртве полицијског батинања

Тадића и Дачића наша судбина не интересује

- *Плачем и ноћ и дан, више суза немам, ишћа нам душмани урадише...*
- *Кунем се, докле год будем жива, борићу се да убица мога Ранка буде ухваћен и кажњен*

Убица мог мужа мора да буде осуђен на смртну казну, ако има помало правде, то је казна која му следује за злочин који је починио – поручује Мирјана Вујичић, супруга Ранка Панића.

Скрхана од бола, уплакана Мирјана прича да нико у власти не разуме тугу са којом се суочава њена породица. Каже да трагедију Панића може да разуме само неко ко је доживео личну несрећу.

У Ранковом дому окупила се цела породица, ту су мајка, сестре, браћа, ујаци... Сви кивни, огорчени на власт, полицију, министре.

Ранкова супруга прича да ноћима није спавала, да од туге не може ока да склопи.

– Живот ми је постао пакао откако је Ранко отишао у болницу 30. јула. Надала сам се да ће се извући, да ће здравити и доћи да поново буде са нама. Ни помислила нисам да ће ми га вратити у мртвачком ковчегу. Плачем и ноћ и дан, више суза немам, јецам и нешто ми груди унутар раздире... Шта нам душмани урадише, проклетци били. Осећам као да ће очи да ми испадну, све са мојом утробом. Ово ће ме убити! Не могу више без њега – јеца Мирјана.

Каже да за њу нема утехе, да више нема чему да се нада.

– Никада се нисмо раздвајали, увек смо били заједно, а видите шта нам урадише. Ово што сада проживљавам, горе је од сваког пакла. Није мој Ранко заслужио да овако сконча – прича Мирјана.

Док показује Ранкове фотографије, Ранкова супруга говори какав је био њен супруг.

– Све бих дала на овом свету да могу некако да га вратим. Знате, он је волео све људе, имао је лепу реч за свакога, био је пун љубави. Никада се није замерио са неким – шапуће Мирјана.

Каже да Панићеве жалост прати пуних 18 година, од када су избегли из Хрватске.

– Ранко је био на ратишту годинама. Није га стигао куршум непријатеља, а овде, у српској престоници, у срцу Србије коју је толико волео, од браће је настрадао. Зашто, зашто, реците ми?!

И док јој сузе саме клизе, Мирјана покушава да нађе утеху.

– Можда би ми било лакше да је био другачији, да је био лош човек. Стварно је био једно изузетно створење. Али Ранко није био такав, био је моје јагње, бринуо се о свему и за свакога. Није мрала згазио, све је волео, како родбину тако и остале људе – каже Мирјана.

Каже да је њен супруг био поносан на Србију, која је његовој избеглој породици пружила прилику да се скући, да опет нормално живе.

– Волео је Србију и Србе, а у Србији га уби Србин. Тај проклетник, крвник нам од живота направи пакао... А таман смо кренули да се кућимо... Ех, рано моја љуга, зликовци нам не дадоше да сретно живимо – јауче Мирјана.

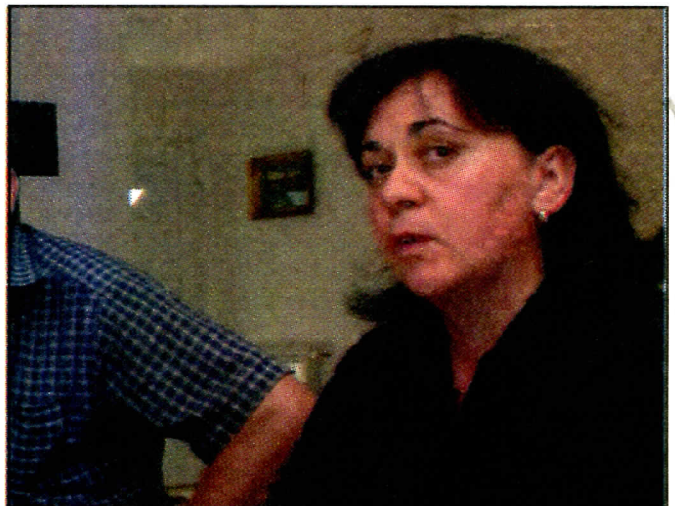
Свесна да више не може да врати супруга, Мирјана Вујичић каже да страхује да ће се кривци извући, да неће бити кажњени због премлаћивања њеног супруга.

– Бојим се да ће сада сви да перу руке и да сваљују кривицу једни на друге. Доктори на полицију, полиција на докторе, а њега више нема... Знам да ће покушати да окриве и јадног ми Ранка, да ће свашта измишљати о њему, јадни смо ми људи – каже Панићева супруга.

На питање да ли очекује помоћ од министра полиције и председника државе, и шта би им поручила, Мирјана каже:

– Волела бих да пронађу кривца, волела бих да правда буде задовољена. Тадићу и Дачићу шта год да поручим, то до њих неће допрети, јер их не интересује наша судбина. Они знају своје и ништа више. Не знам ко је одговоран, само знам да мог Ранка више нема. Као све до сада, и ово ће покушати да заташкају. Али, кунем се, докле год будем жива, борићу се да убица мога Ранка буде ухваћен и кажњен – поручује Ранкова супруга.

Р. В. С.

У оваквој држави нема правде

– Волела бих да полиција нађе убицу мог мужа, знам да могу, али исто тако и знам да у овој држави нема правде док су ови злотвори на власти – прича Мирјана Вујичић, супруга трагично настрадаог Ранка Панића, жртве полицијског батинања.

Министар полиције по командној одговорности крив за смрт избеглице из Коренице, учесника рата за одбрану од усташа, Ранка Панића

Морални суноврат режима

- *Министар полиције, и поред досија времена проишлог од догађаја, не открива ништа, не саопштава ко је починилац убиства, можда рачунајући да ће се ипак пресићи полиције заборавити. Али, шта је с командном одговорношћу? То се не може избећи, а и зна се ко је ко у њом ланцу, све до самог врха – министра полиције. И даље, до председника Србије Бориса Тадића, који ведри и облачи у Србији, који га је и узео да му као коалициони партнер седи, послушно, уз скуше и извршава његове налоге*

Ових дана, због убиства учесника митинга подршке Радовану Караџићу, избеглице из Лике Ранка Панића, личност о којој се говори је, свакако, заменик председника Владе и министар полиције, и председник СПС Ивица Дачић. Ништа мање, и због његовог превратничког односа и приступања коалицији са „жутима“, што свакако није била воља бирача-социјалиста. Ови догађаји учинили су да се оживи и сећање како је ватрено бранио политику Слободана Милошевића, свих оних деведесетих година, и како му је, после пада 2000. године окренуо леђа и, чак штавише, можда више од свега и свих, загорчавао његове затворске дане у хашкој тамници, јер му је поделио и разбио партију, подвалама и смицалицама, и приграбио је отимањем од часних појединаца који је требало да се нађу на њеном челу. Тако је „студент генерације“ са политичких наука, „десеткаш“, пао у свом уздицању!

Е, има и таквих људи...

Колико тога је написано о Ивици Дачићу као о човеку опседнутом грандиозном жељом, амбицијом за напредовањем, славом, влашћу, а ипак – његова каријера је тако природна за ту врсту људи у политици, који полазе од девизе да она нема ничег заједничког са моралом. Циљ оправдава средство. Зло које се успут чини? Трице и кучине... Њему, као што се да видети и сагледати, надолази снага и учвршћује тај карактер. А ту је и наслада дуга – он не ограничава себе у учешћу у власти, па је и заменик председника Владе Србије, и министар полиције, и председник Социјалистичке партије Србије; сладак му је осећај моћи која нараста, која га уздиже изнад других.

У исто то време, на гробљу у селу Рајковцу код Младеновца, уз друге сиротињске хумке, од 19. јула је и гроб 41-годишњег Ранка Панића... Његов крај у дебелој је вези са замеником председника Владе Србије и министром полиције. Панић, који је преминуо у петак, 15. августа, у Ургентном центру, од последица повреда које му је нанела полиција 29. јула на митингу подршке Радовану Караџићу – прва је жртва режима Тадић–Дачић. Полиција га је свирепо претукла. Штунули су га у стомак од чега је му је пукло дебелео црево.

Трагично пострадали Ранко Панић је у току ноћи, када је добио стравичне болове, схватио да поред повређене руке, опасност, и то већа, вреба од повреде задобијене ударцем у стомак.

У Ургентном центру лекарима је казао да га је полиција тукла.

Убрзо у Ургентном центру стање му се погоршало и пао је у кому. После 17 дана од митинга подлегао је повредама.

Панић, који је прогнаник из родне Коренице у Лици и који се 1990. године, са свега 23 лета, укључио у борбу у Крајини, и то увек у првим редовима, и пет година бранио своју Кореницу, док није пала у хрватске руке, у Младеновац је стигао под налетом усташке војне акције „Олује“.

Светлана Вукадиновић, супруга власника млекаре у Границама надомак Младеновца, у којој је осам година радио као магационер, каже за њега: „Није био инцидентна личност, нити некакав хулиган“. Познаници га описују као изузетног радника. У жељи да заради и уштеди сваки динар, Ранко је повремено радио и у сервисима за прање аутомобила, како би он и његова невенчана супруга Мирјана Вујичић, која је радила у кафићу, престали да буду подстанари, да се скупе. Таман је и купио плац... Његова неутешна мајка Смилја, која га је сама подизала још од првих дана детињства, тврди за свог јединца да је био добар и поштен и у свом јаду указује на чињеницу да се на фотографији са митинга види и по одећи да Ранко није из групе навијача која се сукобила

с полицијом... Како причају Младеновчани који су ишли на митинг, Ранко се налазио код бине, али кад се пронео глас да је нападнут Александар Вучић, кренуо је да му помогне. Ту је и задобио тешке повреде.

Али, власти За европску Србију и СПС је стало да се слушај друкчије сагледава, па крије филм догађаја који би показао свирепо убиство у центру престонице. Неће да открију ко га је, невиног, убио. Ниједна телевизија није ни пропратила сахрану, можда зато што је Ранко Панић као избеглица имао јак национални осећај, па је, као такав, био симпатизер Српске радикалне странке. Министар полиције, и поред доста времена протеклог од догађаја, не открива ништа, не саопштава ко је починилац убиства, можда рачунајући да ће се тежак преступ полиције заборавити. Али, шта је с командном одговорношћу? То се не може избећи, а и зна се ко је ко у том ланцу, све до самог врха – министра полиције. И даље, до председника Србије Бориса Тадића, који ведри и облачи у Србији, који га је и узео да му као коалициони партнер седи, послушно, уз скуте и извршава његове налоге.

Кад се усредредиш, откриваш какав је чудноват лик овај онедавни министар полиције и заменик председника Владе Србије, председник Социјалистичке партије Србије.

У његовој партији која је као листопадно дрвеће, опстало је само још пар сличних њему, каријериста и лицемера, који су преварили своје бираче као што се, можда, никад и нигде на свету није догодило – да су се повезали у власти са онима који су им отели председника, послали у Хаг где је, како је познато, убијен. А у вези са Хагом и новим Дачићевим политичким савезницима овде још нешто што је тешко заобићи. Док њему у освајању власти отворише ширум врата, што само са лаичке стране изгледа чудновато, у исто време управо је стигла вест из Хага – куд су српске власти гурнуле толике и толике – да Хашко тужилаштво тражи робију од 20 година до доживотне за групу српских политичара и генерала, махом еспеесовски кадар, који су у ратно време бранили Косово и Метохију: председник Србије Милан Ми-

лутиновић и потпредседник Савезне владе СРЈ Никола Шаиновић, те генерали Драгољуб Ојданић, Небојша Павковић и Сретен Лукић.

„Милошевићевој партији”, кадровима СПС, одавно су на Западу пресудили да су спроводили злочиначку политику, да су силе мрака и кривци за хиљаде и хиљаде жртава, и томе слично. У ту категорију доскоро је сврстан и Дачић, с обзиром да је деведесетих година, у време ратова на овим просторима, био високопозициониран партијски кадар – портпарол владајуће Социјалистичке партије, који је бранио и тумачио њене ставове и поступке, као и ставове државног врха. Док одједном, стицајем околности, није затребало да се састави влада по Тадићевим, тј. НАТО критеријумима. Одједном испаде да су чак и Чанак и Чеда Јовановић, све „заборавили”, и дојучерашње његово најватреније истицање да се Косово мора бранити оружјем, и у новом министру полиције почели да откривају нешто што пре нису били стању – неочекиван дар за компромисе, за нову политику, и слично.

Хашпење, у Београду, Радована Караџића, првог председника Републике Српске, отмица у градском аутобусу и изручење суду у Хагу, удео у том послу има, свакако министар полиције, мада он то негира, упркос томе да је тужилац Владимир Вукчевић већ у првом наступу саопштио да је Караџића хапсила и полиција.

Како год се узме, чудновата је позиција Ивице Дачића, да ће његовим партијским друговима у Хагу досудити, како ствари стоје, и доживотни затвор, а да је он, бивши портпарол, сада потпредседник владе Србије коју је саставио тај исти Запад. Овај министар полиције, као и Тадић, истовремено сноси дебелу одговорност и за убиство избеглице из Крајине Ранка Панића на митингу подршке Радовану Караџићу, као што не може да негира ни „заслугу” за његово хапшење у Београду.

Е, има и таквих људи као што је Ивица Дачић.

Р. В. С.

СМРТ У НЕСНОСНИМ МУКАМА

„Након свега што се десило, жао ми је што нисам сачувала Ранкову СМС поруку у којој ми је написао да га је на митингу мурија тукла”, објашњава Панићева дугогодишња пријатељица и земљакиња Мирјана Лалић. Ова Ранкова пријатељица још увек не може да се поврати од шока поводом његове трагичне смрти.

Млада жена, видно исцрпљена болом и тугом, тврди да жели да се дође до истине о смрти Ранка Панића. У томе и сама свесрдно помаже. Новинарима, пошто надлежни државни органи нису показали превелику заинтересованост, прича о митингу, Ранковим несносним боловима, болници и на крају смрти.

На митинг су дошли заједно из Младеновца, али су се касније раздвојили, прича Мирјана и додаје: – Ранко није могао да стоји по страни, увек је желео да буде у центру догађаја. Ми смо стајали у Коларчевој улици, а он је са Стојаном Делићем отишао ближе бини. Након тога средли смо се тек у аутобусу на повратку кући. Међутим, пре тога смо се једном чули телефоном. Звала сам га јер сам била забринута за њега и Стојана. Тада ми је рекао да је добио по носу, а касније у аутобусу у СМС поруци ми је написао да је у питању била „мурија”.

„У аутобусу се није жалио на бол у стомаку, показивао је само повређену руку. Можда је и трпео болове, али није хтео да каже док нису постали неподношљиви. Међутим, око четири сата ујутро, када ме је његова супруга позвала да га возим у хитну, бол није могао више да издржи”.

Мирјана Лалић тврди да је Ранка тада било страшно гледати. „Ништа није причао сем јаукао”. Међутим, у данима који су следили показало се да је овај Младеновчанин, прогнаник из Коренице, трпео још веће болове.

Из хитне су га упутили у Ургентни центар. Иако су два санитарска возила била паркирана испред, питали су га да ли има некога да га одвезе за Београд. „Тада томе нисам придавала пажњу јер сам била у шоку. Међутим, након неколико дана вратио ми се филм. Помислила сам, па зар је могуће да након што је рекао где је задобио повреде, нису се удостојили ни кола да дају”, прича Мирјана Лалић.

У Ургентни центар га је одвезао пријатељ Стојан Делић. Пријатељица Ранка Панића прича да су лекари, фамилија и пријатељи били уверени да се Ранко успешно опоравља после прве операције.

– Међутим његове муке тек тада су почеле, имао је несносне болове. – прича Лалићка.

Током посета Панићу у болници, Мирјана Лалић каже да није могла да верује колико се Панићево здравствено стање из дана у дан погоршавало.

– Ранко је изгледао језиво, застрашујуће. Ранко је имао изузетно високу температуру. Убрзо су га пребацили у шок-собу и тада су га прикључили на апарате за одржавање живота – прича Лалићка.

Према њеној оцени, лекари нису показали заинтересованост за Ранков живот.

– Доктор нам је у пролазу добацио да је Ранко малтене престао да дише. Не могу да схватим да тако лако неко може то да каже. Чини ми се да је све то за њих само рутина и још један пацијент на њиховом радном месту. Рекли су нам да је добио сепсу и дали су породици неки извештај на латинском, нисмо знали ни да прочитамо шта пише – каже Лалићка и додаје да доктори никада нису имали довољно времена да разговарају о Панићевом здрављу иако су то од њих тражили.

Р. В. С.

Тело унакажено

Пријатељица породице Панић, Мирјана Лалић, каже да су Ранкови ујаци ишли да преузму тело са још неколицином чланова своје родбине.

– Ранку је остала само коса, сав је изобличен, лице и тело, једва су успели да га препознају. После тога истражни судија је наредио обдукцију и он ће дати коначан извештај, али се не зна када ће се то и догодити – прича Мирјана Лалић.

**Сведок догађаја, пријатељ Ранка Панића,
Стојан Делић недвосмислено потврђује:**

Жандармерија убила Ранка

„Желим да се пронађе онај ко је убио Ранка. Да је полиција опколила хулигане, нико главу не би изгубио. Овако, ни крив ни дужан, изгубио ју је Ранко. Страшно! Полиција и лекари ће штитити своје. А он млад, ни крив ни дужан изгубио је живот. Зашто?“, пита се видно потресен Стојан Делић који је са Ранком Панићем, својим блиским пријатељем, све време био на митингу сем кобних десет минута када је Ранко задобио ударац у стомак који се касније показао смртносним.

Делић, који је на разговор, како каже, пристао само да би се дошло до истине о његовој смрти, огорчено закључује: „То је могла да уради једино жандармерија, која се кретала из Македонске ка Тргу где смо ми стајали. Тукли су све, без обзира да ли је неко нешто скривио или не. Настало је комешање. Народ је почео да бежи”.

Описујући догађаје на Тргу, тог кобног уторка, Делић наставља: „Жао ми је што ме Ранко није послушао, када сам

Пађан Горан који је такође био на митингу, тврди да му је Ранко Панић на уласку у аутобус за Младеновац рекао да је добио ударац од пандура који је носио маску.

му рекао да морамо да бежимо, није хтео. Одговорио ми је да није крив и да нема разлога да бежи. Хтео је да остане и чује говор Томислава Николића до краја”.

Присећајући се поменутог догађаја, са муком изговарајући речи, Делић напомиње да су Младеновчани на митинг „Слобода за Србију” дошли организовано аутобусима.

„Нисмо се раздвајали током митинга. Од бине смо били удаљени педесетак метара, близу Народног позоришта. Не где на половини Николићевог говора полиција је почела да баца сузавац у Македонској улици. Стајали смо и нисмо се померали. Попели смо се на жардињеру и видели како генерал Делић покушава да смири ситуацију између демонстраната и полиције. Тек када су опколили Трг и почели са свих страна да нас гађају сузавцем покушали смо да се извучемо”, објашњава Делић.

Према његовим речима, тада настаје прави кошмар. Људи су у паници покушавали да се заштите од сузавца. Нико

више није знао где ко иде. „Било је страшно. Када је народ кренуо да бежи у Кнез Михаилову, бацили су сузавац на сам Трг”.

Делић каже да су се у том метежу он и Ранко разишли иако су се пре тога договорили да неће то чинити. Делић је, како каже, предосећајући да ће нешто да се деси, сматрао да треба да буду заједно пошто је боље познавао Београд.

Ударен у стомак

„Ранко је лекарима у Ургентном центру рекао да су га на митингу ударили у стомак. Мени је објаснио да је ударац добио док је био полулеђно окренут. Ударац је добио од жандармерије, од некога ко зна борилачке вештине. Био је тако јак да му је пукло дебело црево. Други ударац је пендреком задобио по руци”, објашњава Стојан Делић.

Ранко није био хулиган

Младеновачка полиција је у петак, када је Ранко преминуо, позвала Стојана Делића.

„Тражили су да кажем шта се све дешавало. Причао сам три сата. Рекли су да ће ме вероватно и београдска полиција позвати да и њима дам изјаву. Ићи ћу и тамо да кажем све, јер желим да сви знају да Ранко Панић није имао везе са хулиганима. Био је частан и поштен човек, радио је најтеже могуће послове у младеновачкој млекарни Граница. На митинг је отишао због тог проклетог Хага. Ишли смо јер смо против изручења наших грађана Хашком трибуналу. Нажалост, убудуће ћу морати да идем сам, без њега”.

„Нисам знао куда ћу, астматичар сам, ухватила ме паника да ћу се угушити. Народ је покушао да бежи. Ранко ми је рекао да неће да бежи, стали смо поред жардињере на Тргу. У метежу који је настао раздвојили смо се”, прича Делић.

Помоћ је, како каже, потражио у оближњем кафићу.

„Звао сам Ранка, али се на први позив није јавио. Десетак минута касније кренуо сам ка аутобусу. Поново сам га позвао, казао ми је да иде ка аутобусу. Позвао ме је пет минута касније да ми каже, да аутобус креће за пет минута и да пожурим. Пошто сам дошао задњи, седео сам на првом седишту а Ранко је седео у задњем делу аутобуса и није било прилике да причамо о догађајима. Када смо стигли у Младеновац, растали смо се и свако је отишао својим путем”.

Да његовом пријатељу није добро, сазнао је у раним јутарњим сатима.

„Око 4 и 15 сати његова породица ме је звала, тражили су да Ранка возим у Ургентни центар у Београд. Одмах сам кренуо. Ранко је током вожње имао страшне болове, није

проговарао, већ само јаукао. На најмањи потрес аутомобила од неке неравнине, болови па и јауци су се повећавали”, прича Делић.

Према његовим речима, лекари у Ургентном центру одмах су обавили неопходна снимања.

„Убрзо је дошао хирург, прегледао га је, рекао да постоји компресија у стомаку, да је нешто пукло и да мора хитно на операцију. Ранко који није могао од болова ни да легне рекао је: – Добро, барем више нећу имати болове. Оперисан је у 7 и 30 минута. Његова супруга и ја смо чекали да се заврши операција. Из сале су га извели у 9 сати, када смо га и видели. Доктор Лаушевић, који га је оперисао, рекао је да је добро с обзиром да је прошло доста времена откако му је пукло дебело црево. Помислио сам да ће све бити у реду, да ће се опоравити, али нажалост, мој јунак није издржао”.

Разговор завршава са зебњом, као и сви његови пријатељи, да би случај убиства Ранка Панића могао да буде затаскан.

Р. В. С.

Трагедија Ранка Панића

„Када је Ранко избегао из Крајине, у Младеновац је дошао без ичега. Имао је само униформу коју је носио и то је била читава његова имовина. Његова мајка је такође дошла без ичега. Што си на себи имао, то си донео. Од Бањалуке до Београд сазнавали су један за другог. Дошао је у Младеновац јер је ту имао родбину. Знао га од десете године. Родитељи су га послали у Младеновац да похађа школу, ту је провео три године, па је затим школовање наставио у Кореници. Затим је дошао рат. На ратиште је отишао међу првима. Провео је на њему пет година”.

Диктаторски режим направио стратегију за прикривање истине
о убиству Ранка Панића

Убијање истине о убиству

Ранко Панић није био ни сахрањен, а диктаторски режим Бориса Тадића и министар полиције Ивица Дачић почели су да раде на заташкавању његовог убиства. Новинари Велике Србије имали су прилику да незванично разговарају са најближим сарадницима Ивице Дачића, од којих су сазнали на какав начин ће МУП покушати да заташка истину о смрти Панића.

Иако је свима јасно да је Панић жртва полицијске тортуре за време Свесрпског сабора 29. јула у организацији Српске радикалне странке, министар Дачић од првог дана покушава да за његову смрт окриви друге како би побегао од сопствене одговорности.

Уосталом, Дачић је то наговестио и заменику председника Српске радикалне странке Томиславу Николићу. Одбавивши своју одговорност, Дачић је рекао да је Панић умро од сепсе. Ово Дачићево кукавичко образложење, с обзиром да је сепса настала као последица пуцања дебелог црева услед ударца у стомак, више је него безобразно и никако га не ослобађа одговорности. Дачић се упустио у опасну игру мешања последица и узрока, иако и сам зна да је

Панић у Ургентни центар примљен због задобијеног ударца у пределу трбуха који је проузроковао пуцање дебелог црева. То се наводи и у отпусној листи коју је добила породица.

Дакле, тешке телесне повреде у пределу трбуха су узрок пуцања дебелог црева. То је проузроковало тешку инфекцију, сепсу, и довело до компликација. Због тога су обављене две операције, али нажалост, због насталих компликација услед тешке инфекције Ранко Панић је преминуо.

У ситуацији када је због батинања угашен један људски живот, ово Дачићево образложење је више него дрско.

Ширење неистина о Ранку Панићу

Иако то полицију никако не спашава одговорности, пошто је Панић, како чињенице указују, умро од ударца задобијеног у стомак који је проузроковао пуцање дебелог црева, инфекцију итд, преко режимских медија Ранко Панић ће бити приказан у што горем светлу.

Међутим, све чињенице говоре супротно. Према речима његових пријатеља, колега, породице, па и оних који су га

само површно познавали, Ранко Панић је био скроман, вредан и поштен човек. Здравље га је добро служило. Никада није узео ни дан боловања. Панић је обављао јако одговоран посао издавања робе у млекари у Младеновцу, што не би могао да ради да је био болестан човек. Његова породица, пријатељи и колеге одлучно тврде да је Ранко Панић био здрав. Био је вишеструки давалац крви.

Људи у Младеновцу, чак и они који су га само површно познавали, за Ранка Панића тврде да је био добар човек великог срца. Увек спреман да помогне.

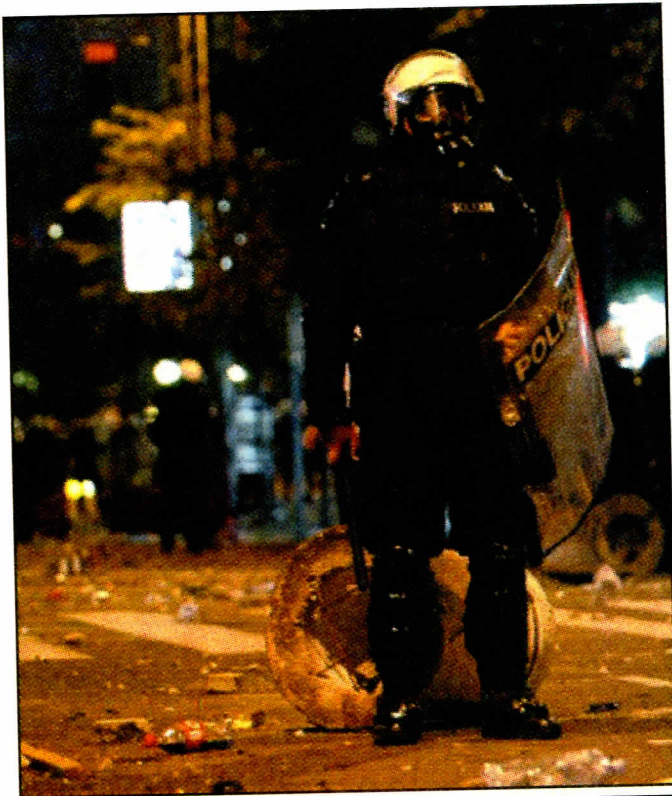
Режимски медији увелико покушавају да релативизују кривицу полиције за Панићеву смрт. Већина њих је штуро или у опште није извештавала о смрти Ранка Панића, а када су и објављивали нешто, обавезно су користили реченице попут „Панића наводно пребила полиција”, „како тврди породица или СРС” како би се код јавности створила сумња у ову верзију. При томе нико није покушао да од надлежних државних органа дође до одговора зашто још увек јавности нису саопштене чињенице у вези са батинањем и смрћу Ранка Панића.

Оспоравање Панићевих тврдњи

Полиција на све начине покушава да оспори Панићеве тврдње да су га претукли њихови припадници. Користећи чињеницу да за сада нема сведока напада, иако постоје сведоци којима је Панић испричао шта му се десило, МУП ће покушати да оспори Панићеве тврдње да га је шутнуо полицајац.

Као један од доказа који подупиру ту причу, полиција жели да се искористи исказ Панићевог пријатеља Стојана Делића (у који је новинар Велике Србије имао увид) који је са њим био на митингу, а касније га превезао од Младеновца до Ургентног центра у Београду. Из записника је намерно избачен део Делићевог исказа у коме он објашњава да му је Ранко Панић описао на који начин је задобио ударац.

Стојан Делић тврди да је записник фалсификован и да је из њега избачен поменути део.

Према записнику (у који смо имали увид), Стојан Делић је испричао полицији да је на митингу био са Панићем док полиција није бацила сузавац, а да су се онда раздвојили, да би се 15 минута касније чули телефоном а затим нашла у аутобусу. У тих двадесетак минута Панић је пребијен од стране полиције, али наводно, како стоји у записнику, он то није рекао Стојану Делићу нити у телефонском разговору, нити касније у аутобусу. Панић пријатељу Стојану Делићу, наводи се у записнику, није испричао за пребијање ни док га је овај возио у болницу у Београду, а он је за полицијску тортуру чуо тек када је Ранко, на захтев хирурга, објаснио шта му се десило.

У записнику стоји: Дежурни хирург упитао је шта се десило, а Ранко му је тада саопштио да је на протесту задобио ударац ногом од стране једног полицајца у пределу стомака, а од стране другог ударац палицом у пределу надлактице, где сам и ја тада запазио крвни подлив ширине 10 центиметара, дужно од надлактице према рамену. Тада је дежурни хирург Ургентног центра извршио увид у снимак прегледа стомака и саопштио да је нешто пукло унутар трбушне дупље и да мора хитно на операцију – стоји у записнику који је МУП Младеновца сачинио на основу исказа Стојана Делића.

Полиција на тај начин заобилази истину, пошто сам Делић, породица и пријатељица Мирјана Лалић тврде да он од болова уопште није био способан да говори. Снагу је прикупио тек у Ургентном центру када је лекару саопштио да је добио ударац, а касније Делићу исти и описао.

Фалсификовање записника

МУП жели да искористи фалсификовани записник као доказ да је Панић измислио причу о нападу полицајца, пошто је из записника избачен разговор Стојана Делића и Панића, где му је овај детаљно објаснио како се одиграо напад полиције. Панић је Делићу рекао да му је полицајац притрчао с леђа и из волеја га ударио у стомак. Панић је све време стајао на ногама.

Стојан Делић је изричит у тврдњама да је полицији саопштио податак о томе како му је Ранко Панић детаљно описао ударац. Огорчен, поднео је захтев да му се достави фотокопија записника. Још увек чека одговор.

Интересантно да је Делићу речено да ће га саслушати, након младеновачке, и београдска полиција. Међутим, ни након 10 дана од првог разговора то се није десило.

Толико о ефикасности полиције и интересу да се одговорни за смрт Ранка Панића пронађу.

Такође постоји и читав низ других сведока којима је Панић одмах по завршетку митинга рекао да је ударен у стомак од стране полиције. Панић је на уласку у аутобус за Младеновац, Горану Пађану рекао да га је ударио полицајац са маском на лицу, што јасно указује да је нападач био припадник жандармерије.

Мирјани Лалић је рекао да је добио по носу, а затим у СМС поруци написао да је добио од „мурије”.

Осталим путницима у аутобусу чак је показао и масницу од пендрека у пределу надлактице, где га је ударио други полицајац.

То је полиција од старта прећуткивала, а са овим сведоцима није обављен разговор.

Према нашим сазнањима, полиција је у суботу, дан након смрти, шест сати прегледала снимљени материјал са поменутих догађаја, спроводећи интерну истрагу. Упркос сазнањима, још увек није изашло у јавност ко је батинама несретном Младеновачанину одузео живот. Интересантно, када је СРС затражила тај исти материјал, уз тачно навођење позиција камера, речено је да тај материјал не постоји.

Дачић брани фотељу

Скривање истине о смрти Ранка Панића задатак је од највеће важности за диктаторски режим Бориса Тадића и Ивице Дачића. Уколико би се на суду доказало да је полиција убила Панића, то би отворило читав низ питања као што су: Ко је наредио полицији да насилним путем разбије митинг СРС? Зашто полиција у старту није изоловала групу изгредника, већ је напала и мирне грађане који су посматрали митинг? Зашто је полиција напала редаре и посланике СРС који су покушали да удаље хулигане од мирних грађана? Да ли је било координације између Одељења за јавни ред и мир београдске полиције и групе хулигана која је започела инциденте?

Уколико би ова питања добила своје одговоре, у затвору не би завршио само полицајац који је убио Панића, већ и његови надређени, а крвави траг водио би све до Владе Србије, министра Ивице Дачића и председника Бориса Тадића.

Они су убили Ранка Панића и учиниће све да убију истину!

Ударац у стомак, па пуцање дебелог црева

Из отпусне листе Ранка Панића, коју је након његове смрти добила породица, јасно се види да је неспорна учињеница да су тешке телесне повреде у пределу трбуха узрок пуцања дебелог црева. То је проузроковало тешку инфекцију и довело до компликација. Због тога су обављене две операције, уз адекватну медицинску терапију, али нажалост и поред медицинског третмана, Ранко Панић је због насталих компликација преминуо. Садржај отпусне листе преносимо у целини:

Клинички центар Србије

Ургентни центар

Центар за ургентну хирургију

Београд ул. Пастерова 2

Јединица интензивне неге шок Б МБИБ БР ПРОТ
8475 96044

ОТПУСНА ЛИСТА СА ЕПИКРИЗОМ

Презиме и име Панић (Јован) Ранко 1967
Место пребивалишта Милорада Миленковића 5,
Младеновац

Лечен је од 30. 7. 2008. до 15. 8. 2008

Упутна дијагноза

St post contusionem abdominis.

Завршна дијагноза

St post contusionem abdominis. Abdomen acutum. Peritonitis diffusa. Perforatio coli symoidei. Dehiscensio vulneris partialis. Effusio pleurae I. sin. ARDS. Insuffitientio cardiorespiratoria. Cardiac arrest. EXITUS LETALIS 15. 8. 2008. u 15.15 h.

Операција Датум 30. 7. 2008.

Lap med sup et inf. Colostomia bipolaris. Drainage c.abdominis N IV.

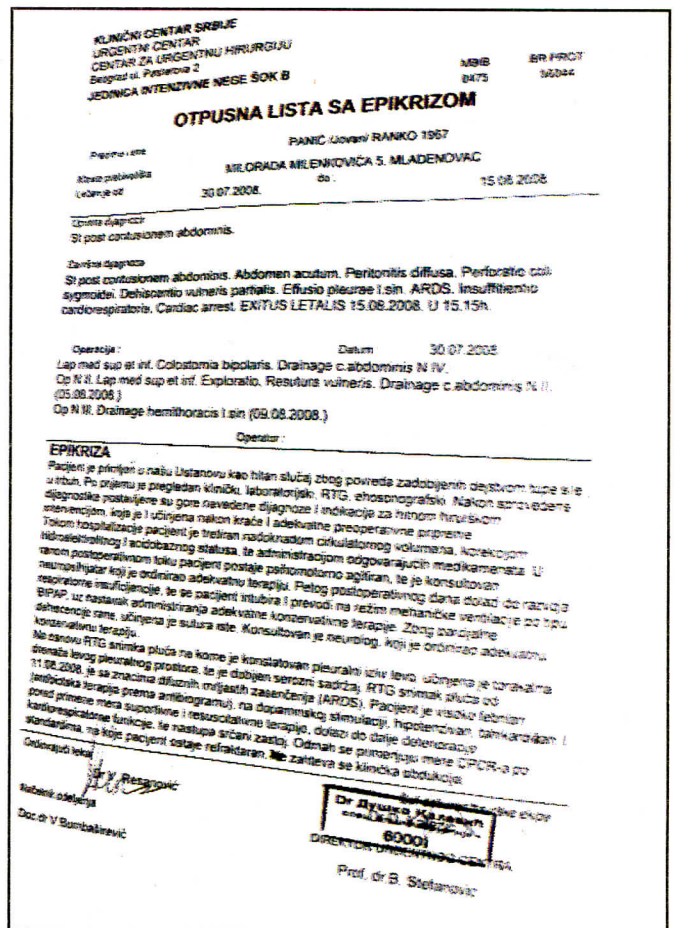
Op N II. Lap med sup et inf. Exploratio. Resutura vulneris. Drainage c. abdominis N II. (5. 8. 2008.)

Op N III. Drainage hemithoracis I.sin (09.08.2008)

operator

Епикриза

„Пацијент је примљен у нашу установу као хитан случај због повреда задобијених дејством тупе силе у трбух. По пријему је прегледан клинички, лабораторијски,“ ехосонографски. Након спроведене дијагностике постављене су горе наведене дијагнозе и индикација за хитном хируршком интервенцијом, која је и учињена након краће и адекватне припреме. Током хоспитализације пацијент је третиран на докнадом циркулаторног волумена, корекцијом хидроелектролитног и ацидобазног статуса, те администрацијом одго-

варајућих медикамената. У раном постоперативном току пацијент постаје психомоторно агитиран, те је консултован неуропсихијатар који је ординирао адекватну терапију. Петог постоперативног дана долази до развоја респираторне инсуфицијенције, те се пацијент интубира и преводи на режим механичке вентилације по типу ВІРАР уз наставак администрација адекватне конзервативне терапије. Због парцијалне дехисценције ране, учињена је сутура исте. Консултован је неуролог, који је ординирао адекватну конзервативну терапију.

На основу RTG снимка плућа, на коме је консултован плеурални излив лево, учињена је торакална дренажа левог плеуралног простора, те је добијен серозни садржај RTG снимак плућа од 11. 8. 2008. је са знацима дифузног засенчења (ARDS). Пацијент је високофебрилан (антибиотска терапија према антибиограму), на допаминској стимулацији, хипотензиван, тахикардичан и поред примене мера супортивне ресусцитативне терапије, долази до даље дегериорације кардиореспираторне функције, те наступа срчани застој. Одмах се примењују мере СРСР-а по стандардима, на које пацијент остаје рефрактаран. Захтева се клиничка обдукција.

Коментарисући отпусну листу, др сци мед Милан Кнежевић, специјалиста патолог, за наш лист тврди: „Дефинитивно се чека обдукциони извештај који треба да потврди налазе написане у отпусној листи и квалификује узрок смрти пацијента.

Чињеница је да није дошло до повреде трбуха и руктуре (пуцања) дебелог црева, пацијент не би имао тешке телесне повреде у пределу трбуха, сасвим логично не би био ни оперисан и не би се све, нажалост, завршило смртним исходом, како се то у конкретном случају догодило”.

P. V. C.

Раде Дозет, огорчен због смрти сестрића Ранка Панића, поручује:

Проклет био онај ко га уби

• *Криви су Борис Тадић и Ивица Дачић! Убише ми мога Ранка! Ја њега осветићии морам и хоћу, ако не ја, онда ће се наћи већ неко други. Нисам ни Црногорац, а ни Албанац, али осветићии га морам и хоћу! Нека запамте то – прича Ранков ујак*

– Ранкова смрт не може да прође некажњено, убица не сме да се извуче! Освете мора бити – каже Раде Дозет, ујак Ранка Панића.

На питање кога криви, Дозет без дилеме оптужује лидере Демократске странке и Социјалистичке партије Србије.

Ујак Ранка Панића огорчен је на српске власти, пре свих на министра полиције и председника Србије, Ивицу Дачића и Бориса Тадића, које сматра одговорним за смрт сестрића.

– Криви су Борис Тадић и Ивица Дачић! Убише ми мога Ранка! Ја њега осветити морам и хоћу, ако не ја, онда ће се наћи већ неко други. Нисам ни Црногорац, а ни Албанац, али осветити га морам и хоћу! Нека запамте то – прича Ранков ујак.

Дозет каже да неће одустати од намере да се освети кривцима и додаје да се не плаши хапшења.

– Знам да су Тадић и Дачић одговорни. Не претим им, али хоћу да се осветим, а они, ако хоће, нека ме и хапсе. Не плашам се – каже Раде Дозет.

Дозет каже да је за смрт његовог сестрића ипак најодговорнији министар полиције, који је наредио да се батинају грађани.

– Паба Дачићу и тај факултет што је завршио, кад иде по Србији и убија људе. Учио је све од оног његовог Ђинђића, а не од Милошевића. Да је Слободан Милошевић знао ко ће га наследити и како ће обрукати његово име, а и партију, шта ће радити по Србији, сигурно би га убио – прича Дозет.

Ранков ујак, који иначе живи и ради у Немачкој, каже да се не плаши да би због ових речи полиција могла да га врати са границе.

– Знате ли ви колико сам ја помоћи дао овој држави и овом народу? Све имам документовано. Сакупио сам по целој Немачкој помоћ да бих је послао у Србију, нашем народу. Да ли они знају колико сам свог личног новца дао овој земљи као помоћ? Ако треба, ја ћу им показати све захвалнице које сам добио! Овако да ми се врати!? Убише ми дете на правди Бога! Шта су то дали Тадић и Дачић? С којим правом убијају људе – пита се Раде.

Истичући да није члан ниједне партије, Дозет каже да власти у Србији замера небригу.

– Ја нисам ни у једној партији! Мени није битно ко ће владати, али мора да буде добар и веран према овим грађанима. Не треба да убија Србин Србина, то нам је једино часно што нас све веже. Хвала пуно Србима и Српској радикалној странци који саосећају са нашим болом – говори Дозет јецајући кроз сузе, крвавих очију од напрезања и поново додаје: – Освете мора бити.

Ујак Ранка Панића, Раде Дозет, каже да ноћима не може да спава, да му је Ранков лик пред очима по читав дан.

– Био је људина, свакоме је трчао да помогне. Ранко никада никоме није нанео никакав бол, волео је живот. Волео је своју супругу, своју мајку, сву родбину. Ма, волео је све људе, а на крају овако да оконча живот!? Проклет био онај ко га уби – поручује Ранков ујак.

Р. В. С.

Убише ми брата

Драгана Дозет, сестра по ујаку Ранка Панића, пита се колико то треба времена да би убица њеног брата био ухапшен.

– Убили су ми брата и то је за мене страшно. Истргли су ми срце из груди. То је катастрофа шта су нам урадили. Још нису нашли човека који га је убио, па колико им времена то треба. Тај човек који је то урадио нека помисли да и он има своју децу. Најгоре ми је било када је била сахрана. Да је он био лош човек, не би му онолико људи дошло на сахрану. Надам се да ће га ухватити, а тада нека му Бог помогне – каже Драгана, сестра Ранка Панића.

Миле Дозет скрхан од бола због смрти сестрића Ранка Панића

Проклетници нас у црно обукоше

- *Власи у Србији је одговорна за ово што нас сада задеси. Ко то још наређује у свету да се по улицама бајинају људи? Нико други него они, а тај жандар је само извршилац њихове жеље – каже Миле Дозет, ујак Ранка Панића*

Миле Дозет, ујак Ранка Панића, скрхан од бола, кроз сузе исказује своју огорченост према српским властима које сматра одговорним за смрт свога сестрића.

Иако видно потресен и повучен у свој бол, не верујући надлежним органима, моли нас да ми покушамо да нађемо човека који је нанео смртоносне ударце његовом сестрићу.

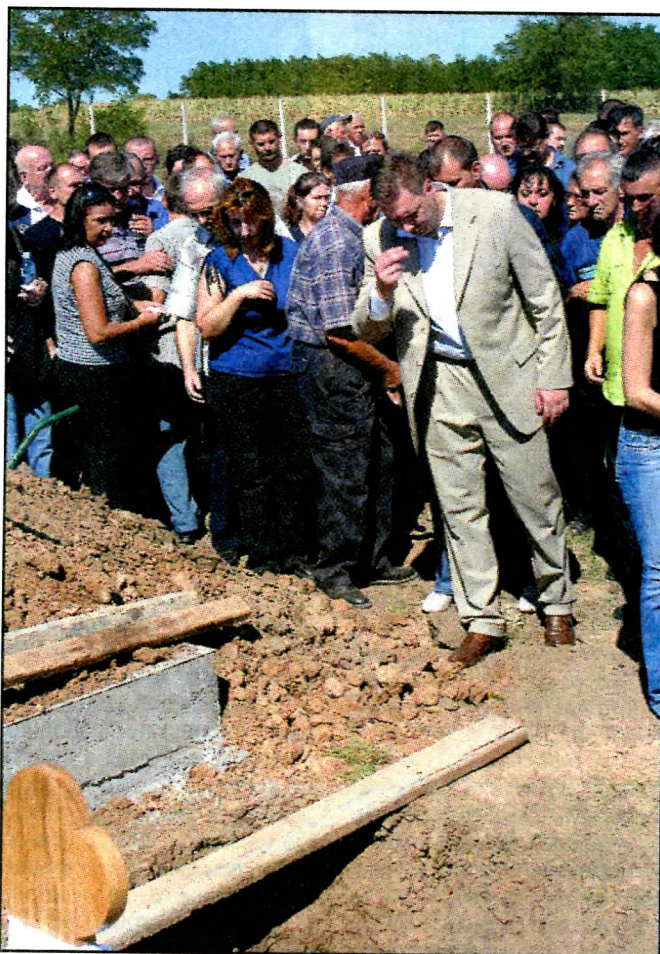
– Не знам шта да кажем, видите и сами како се осећам. Бол у души за њим ме уби и не знам како ћу га превазићи. Власт се очигледно не бави овим случајем, он њих не занима. Не знамо да ли ће убицу икада и наћи. Могу они то да хоће, али ми се чини да не желе да обелодане име свог колеге. Ви новинари, ако можете и имате снаге, покушајте да сазнате који је то жандар упутио ударце на мога Ранка – плаче и у земљу погледа Миле.

Он каже да је Ранка волео као да је његово дете.

– Јао мој Ранко, Ранко. Као мали из Крајине је долазио и живео са мном. То је било дете за пример. Ја сам за њега био ујкан, тако ме је звао, а мог брата Рада ујо. Сви смо га пазили и надали се да ће он пазити нас кад ми будемо остарили. А сада нема њега, а нема ни нас. Проклетници нас у црно обукоше – сузе не сакрива ујкан Ранка Панића.

Миле Дозет каже да су најодговорнији људи који су на челу Србије.

– Власт у Србији је одговорна за ово што нас сада задеси. Ко то још наређује у свету да се по улицама бајинају људи? Нико други него они, а тај жандар је само извршилац њихове жеље. Морају да носе одговорност за све. Уништише Србију, али уништише и наше животе. Е, мој драги Боже, зашто се ово догађа, казни оне што нас завише у црно. Уби-

стајете. Жао ми је што нисте дошли неком другом приликом и да је Ранко жив.

це и налогодавци не могу да прођу некажњено. Ранковом ујкану су срце ишчупали – каже Миле.

Дозет прича да је његов сестрић Ранко био изузетан човек, патриота који је волео Србију и све око себе.

– Ранко је био диван човек. Њему никада нико није сметао, све је волео и све је поштовао. Он није имао никада непријатеља. Волео је своју земљу, свој народ и Српску радикалну странку. Пет година је провео на ратишту, тада смо се плашили за њега. Када је рат завршен, мислили смо, ево нас у својој земљи, јесте да је тешко али ћемо се снаћи. Нисмо ни помишљали да се нешто може догодити. Када смо излазили из куће, Миле Дозет нас је задржао на вратима. Држећи наше руке приликом поздрава, казао нам је:

– Види се да сте часни и искрени људи. Хвала вам што сте нас саслушали и надам се да ћете доћи до истине. Пазите се, молим вас, да не би завршили, не дао Бог, као наш Ранко. Будите искрени и истрајни, немојте да дошли неком другом прили-

Р. В. С.

Па, њега није погодио метак у Хрватској, а овде страда од Србина. Почео је и кућу да прави у Младеновцу и видите шта му се догоди. Шта ће сада његова Мира, шта ће сада његова мајка, шта ћемо сада сви ми? Убише га на правди Бога – говори и сузе не сакрива Миле Дозет, ујак Ранка Панића.

Најбољег убише најгори

„Многи у животи неће имати прилику ни да прођу покрај таквог човека, а камоли да га упознају”, тврди Горан Драгић, колега Ранка Панића

Пише: Јелена Грбић

Вест да је Ранко Панић подлегао повредама задобијеним од стране полиције на митингу „Слобода за Србију” потресла је Младеновчане. Овај добродушан човек, увек спреман да помогне, многима је прирастао за срце и његов одлазак изазвао је бол и тугу. Његови ожалостијени пријатељи и колеге, у почетку обазриви према медијима, одлучили су да испричају причу о свом Ранку који је, како кажу, више водио рачуна о другима него о себи. Желећи тиме да дају свој мали допринос правој истини о томе како је Ранко настрадао, какав је био човек, чему се надао а чему тежио.

Горан Драгић, добар друг и колега трагично настрадалог Ранка Панића, с великом тугом и неверицом причао нам је о њиховом вишегодишњем пријатељству: „Ранко је био и велики човек и велики друг. За ових шест година, колико

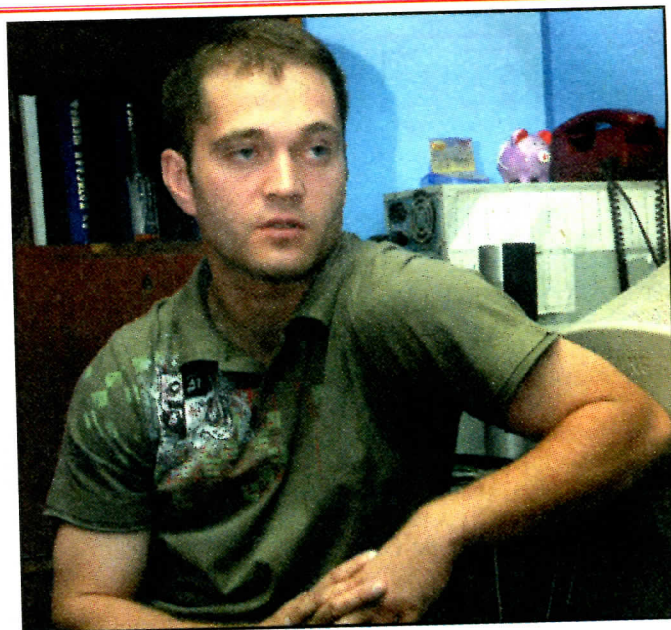
„Након операције, са Ранком сам комуницирао СМС порукама. У четвртак сам му послао поруку са питањем – Како си? Одговорио ми је: – Жив сам”, каже Горан Драгић.

смо заједно радили у смени у магацину млекаре Границе, практично сам више времена провео са њим, него са породицом. Био ми је најбољи друг. Још увек не могу да верујем да се све ово десило, да њега више нема! Данима не спавам, стално ми је Ранко у мислима”.

По речима нашег саговорника, са Ранком се последњи пут чуо у недељу, када је преузео смену. А када је оперисан, разменили су неколико СМС порука. Чак и тада, иако је био тек оперисан, распитивао се о томе како је на послу, ко је од возача дошао на утовар, шта раде остале колеге...

„Причали смо како је, шта је. Питао сам га да ли је добро. Он је одговорио да је добро и да се нада да ће изаћи следеће недеље. Рекао ми је које је повреде задобио, а ја нисам желео да га много замарам, па га нисам детаљније испитивао о томе како их је задобио. Размишљао сам: биће времена да се испричамо. Нажалост, то се није десило!”

Драгић додаје: „Веома сам потресен. Надао сам се, све док нисам добио поруку да је преминуо, да ће се извући. Та-

кав човек никада није одустајао. Никада ништа није оставио незавршено. Увек је давао целог себе. Сам је себе гурао у посао, а мени није дозвољавао да се много напрежем. Говорио је: 'Има времена у животу, млад си, остави, ја ћу'. С њим је било задовољство радити. Никада се ни на шта није пожалио. Мислио сам, избориће се и овог пута. Не могу да поверујем да је доживео тако трагичну судбину”.

Потресен, младић наставља причу: „Ранко је више гледао на друге него на себе. Први је долазио на посао. Свима је помагао и увек се сам нудио да помогне. Једном приликом, док сам још покушавао да се скућим, он ми је рекао: 'Наљутићу се ако ме не позовеш да дођем да ти помогнем’”.

Према његовим речима, није постојао колега на послу који Ранка није волео. За то је он сам био заслужан. „За свакога је имао лепу реч. Свима је знао да тепа. Није било особе с којом се ујутро није поздравио, попричао и нашалио. У томе је био ненадмашан”.

Горан Драгић и његове колеге, сваки радни дан након Ранкове трагичне смрти почињу у тишини. Весели Ранков поздрав заменили су тишина и мук.

Ранко је био висок и снажан човек, али зато меког срца. Никада се није жалио да је болестан. На боловању никада није био. Био је добровољни давалац крви. Многи у животу неће имати ни прилику да прођу покрај таквог човека, а камоли да га упознају! Нажалост, изгубисмо још једног јунака, али овога пута Србин му пресуди!

Тачан број жртава „народне“ полиције још увек није утврђен

Гуменим мецима на масу

Пише: Јелена Грбић

Ни након месец дана од одржавања „Свесрпског сабора“ који је организовала Српска радикална странка поводом срамног хапшења и изручења Радована Караџића, број жртава свеопштег премлаћивања од стране „народне“ полиције није познат, нити је ико позван на одговорност. Иако се у више наврата могло чути од актуелног министра полиције да ће се повести истрага како би се утврдило ко је одговоран за избијање немира у центру Београда, те да ће сви полицајци који су употребили прекомерну силу бити кажњени, истраге нема.

Још увек није пронађен батинаш који је насрнуо на генералног секретара Александра Вучића, извршавајући тако налог Бориса Тадића и Ивице Дачића. Такође још увек није пронађен онај који је пуцао у народног посланика Борислава Пелевића. И на крају, није пронађен убица Ранка Панића.

Међутим, нико да одговара, а од представника актуелног диктаторског режима нико да се огласи. За њих је то била једна веома успешна акција у којој је полиција доказала да је под пуном „ратном“ опремом јача од голоруког народа. Међу тим голоруким народом који је мирним протестом желео да каже да се не слаже са срамним изручењем Караџића, нашао се и Слободан Николчов који је, ни крив ни дужан, погођен гуменим метком у ногу.

Када је полиција почела да растерује мирне демонстранте, Николчов се, бежећи од сузавца, упутио ка Сремској улици. По његовим речима, у Сремској улици полиција није народ само „запрашивала“ сузавцем. Народ је „чашћен“ и гуменим мецима, од којих је један рикошетирао и погодио га у ногу. Дан након митинга, с обзиром да му је нога почела да отиче, он се обратио лекару у Дому здравља Вождовац. Лекар је констатовао тврд оток на десној потколеници величине 2 пута 2 сантиметра. Након тога упућен је хирургу који је,

према речима Николчова, констатовао да мора на операцију не би ли се уклонио настали тромб.

Ко ће да одговара за пуцање гуменим мецима у масу? Да ли ће се пронаћи кривци и убице Ранка Панића? Део наше јавности више је забринут за сломљену грнчарију него за људске животе. Полиција има снимке комплетног митинга, тако да се лако може утврдити ко је пуцао гуменим мецима на народ у близини Сремске улице, као што се може утврдити и ко је цокулом шутнуо Ранка Панића у стомак. Међутим, чини се да до истине, осим челницима Српске радикалне странке, ником није стало. Домаће телевизије нису се удостојили да прикажу нити један прилог са сахране трагично настрадалог Панића, а да и не помињемо могућност да се направи нека емисија која би била посвећена батинању народа. Очигледно да су у овој држави и пси више заштићени од оних којима је стало до истине и правде. За правдољубиви свет у Србији данас нема места. Ако се усудите да дигнете свој глас против диктатора и медијског мрака који влада Србијом, ту су пендреци, сузавци, шок-бомбе, гумени меци и друга помагала којима вас „народна“ полиција уводи у катарзу! Није ли то можда и један од разлога што се велики број брутално премлаћеног народа не усуђује да се за помоћ обрати лекарима, а камоли да о томе јавно прича?

ZA INTERNU UPOTREBU	
UPUT DOKTORU SPECIALISTI	_____
PREZIME I IME	_____
UPUTNA DG.	_____
IZVEŠTAJ DOKTORA SPECIJALISTE	
Nikolčev Slobodan 1978. pr. zdravnik Jelenci	
Sr. Beograd (22)	
Pacijent Slobodan 77 pr. zdravnik Jelenci	
od otkaza otkazao 16. 8. 2008. godine	
bivša informacija bolesnik 2 x 2 cm, rask	
otakazao, slobodan na godinu obno	
Vrsta otkaza (DG: Tu legijsku listu)	
- 18. 8. 2008. godine	
Datum:	30. 18. 8. 2008. M.P. 07005006 DOKTOR SPECIJALISTA

Утицај крими-романа на ментални склоп Бориса и Ивице

Агенти тајни, убиство јавно

- *Оправдавајући киднаповање, па зајим „хајшење” и испоруку Радована хапким целанима, Борис Тадић ће изјавити: „Када ми не бисмо поштовали наше законе, онда бисмо просило послали поруку нашим грађанима и чинио свешћу да овде не влада цивилизација”. Народски речено, што би значило: „Ми ћемо испоручити Радована и нека никоме не падне на памет да проишћује проишћивога”. Јасно и недвосмислено. Ко се усуди да кришћује пошћујак, суочиће се са средствима принуде. Најавио је Борис да ће употребити силу. И употребио је. Неконтролисано, сурово и пошћуно бесшћребно. Употребио је силу против мирних учесника великог народног митинга који је организовала Српска радикална странка*

Пише: Момир Марковић

Тајном агенту 007 (Џејмс Бонд), две нуле испред броја значиле су да поменути господин има право да убије. Потпуно некажњено и без обавезе да било коме полагаје рачуне. Наравно, то право ће господин Бонд користити у заштити

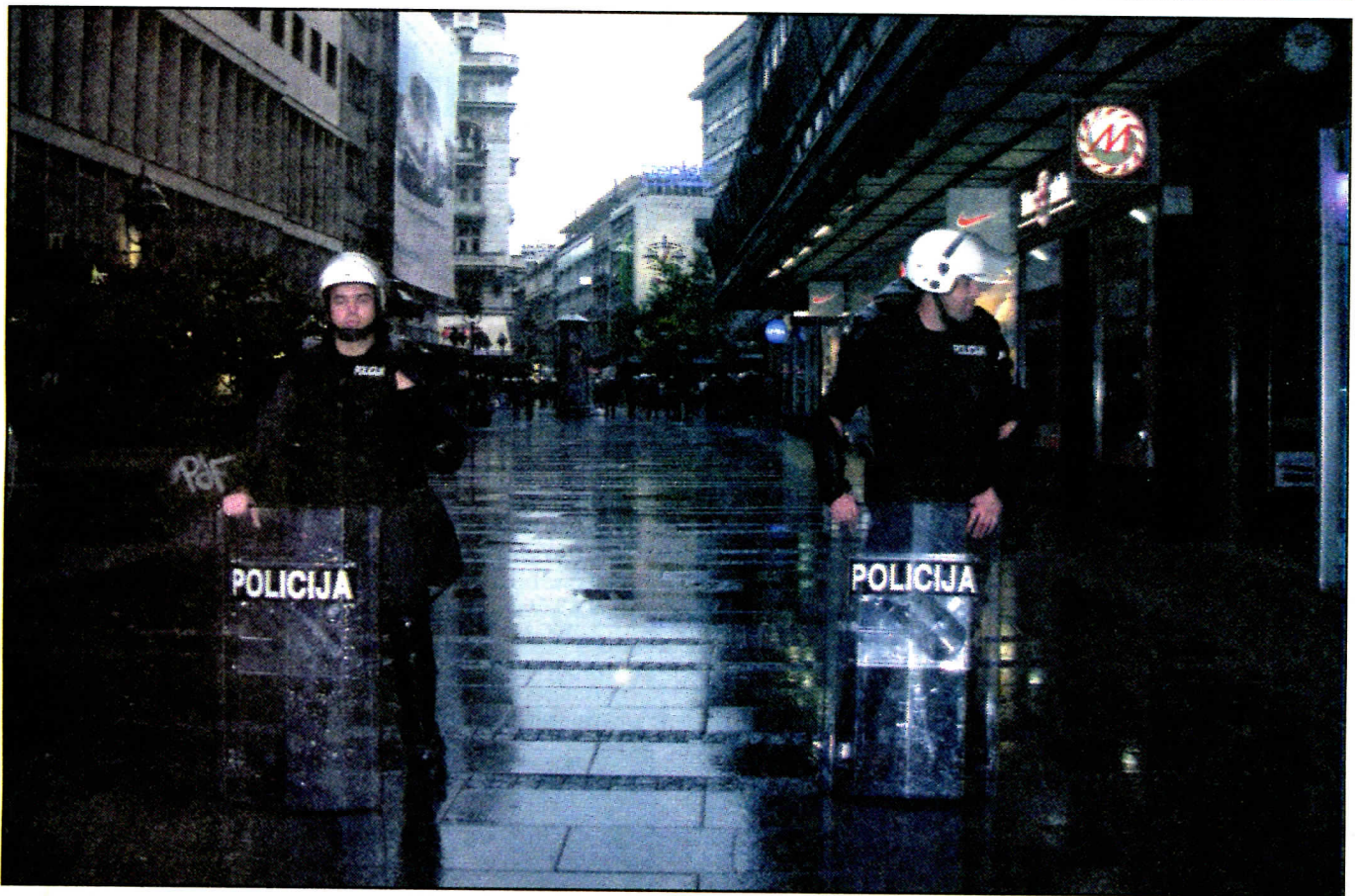
краљевства и њеног величанства, енглеске краљице и енглеске империје, што ће он на лицу места констатовати. И он је то право обилато користио.

Изгледа да су неки полицајци у Србији добили од Бориса Тадића и Ивице Дачића, испред броја на полицијским значкама, те две нуле. Констатовале ове две људске моралне и политичке нуле да је и њихова империја угрожена од

Како је могуће да бригада Полицијске управе Београда (неколико стотина полицајаца), жандармерија (такође неколико стотина припадника), интервентна бригада (неколико стотина), инспектори Одељења за јавни ред и мир Полицијске управе Београда, полицајци и инспектори полицијске станице Стари Град, дакле најмање две хиљаде обучених и опремљених полицајаца, није могло да изађе на крај са неколико десетина хулигана?

Медијски мрак који је у Србију увео Борис Тадић, контролишући све медије, неће моћи дуго да траје. Што је више мрака, свитање је ближе јер је мрак пред зору увек најгушћи. Србији мора сванути.

мирних учесника митинга и издали ово овлашћење, које је, како видимо, успешно реализовано.

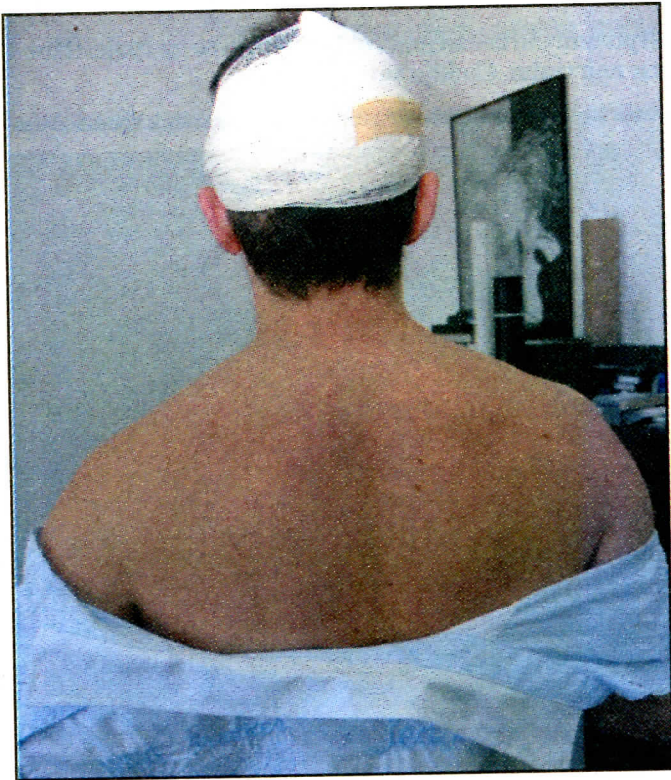
Има само једна ситница. Џемс Бонд је после „успешно спроведене акције“ добијао одликовања и огромне суме новца. Грађани Србије морају да сазнају да ли ће и ови Тадићеви и Дачићеви Џемс Бондови бити награђени за „показану ревност“ у спровођењу акције. Јер једно упуцавање (народни посланик Борислав Пелевић), једно убиство (покојни Ранко Панић), пребијање неколико посланика и функционера Српске радикалне странке, неколико десетина повређених грађана за тако кратко време, учинак је са којим ове две протуве морају бити задовољне.

Да се нешто велико „иза брда ваља“, могли су грађани Србије приметити по ужурбаности и уплахирености српских поглавника, доглавника и осталих политичких бескичмењака. Наиме, неколико дана пред киднаповање Радована Караџића, политичко тумарање и главињање „српских властодржаца“ од ТВ студија до редакција, и давање изјава како се „морају поштовати закони које је ова држава донела и испуњавати обавезе које су преузете“, просто је указивало да су им газде и налогодавци, који су их и довели на власт и натерали на противприродну коалицију, почели да испостављају рачуне и захтеве. И десило се. Киднаповаше, а после три дана и ухапсише Радована. Наравно, ова три дана су им била потребна да наплате главарину (Радована је Америка уценила на 5 000 000 долара) да би га после тога одвели у затвор Специјалног суда.

А да су се уплашили револта и реакције грађана Србије, и то пре него што су објавили да су извршили овај сраман

чин, јасно говоре изјаве и „изјаве“ које су давали свим својим средствима јавног (дез)информисања. Те како се ред у држави мора поштовати, те како нико нема право да руши Београд, те да власт мора заштити интересе свих грађана и томе слично. И то „до сваку цену“, како су рекли. Оправдавајући киднаповање, па затим „хапшење“ и испоруку Радована хашким џелатима, Борис Тадић ће изјавити: „Када ми не бисмо поштовали наше законе, онда бисмо просто послали поруку нашим грађанима и читавом свету да овде не влада цивилизација“. Народски речено, то би значило: „Ми ћемо испоручити Радована и нека никоме не падне на памет да протестује против тога“. Јасно и недвосмислено. Ко се усуди да критикује поступак, суочиће се са средствима принуде. Најавио је Борис да ће употребити силу. И употребио је силу против мирних учесника великог народног митинга који је организовала Српска радикална странка.

Борис и доглавник му Ивица су, по рецепту најогољенијих диктатура, тог двадесет деветог августа кренули у буквално пребијање. Али не оних које су претходно припремили да изазову кобајаги неред, већ против свих који су ту на Тргу Републике слушали говоре челника Српске радикалне странке и других гостију на митингу. Има очевидаца који говоре да су вође тзв. навијача претходно у Безистану добијали новац за пиво и „друге потребе“ непосредно пред почетак митинга. Требало је да изазову чарке против полиције. И изазвали су их. Кад се погледају снимци, јасно се види да и полиција има инструкције. Задатак јој је био не да

смири и одвоји ту групу кобајаги навијача и уклони са места митинга. Напротив, гурала их је према митингу и припремала другу фазу акције. Нигде се не види да је иједан од тих припремљених „демонстраната“ добио батине. Напротив. Батине су добијали учесници митинга.

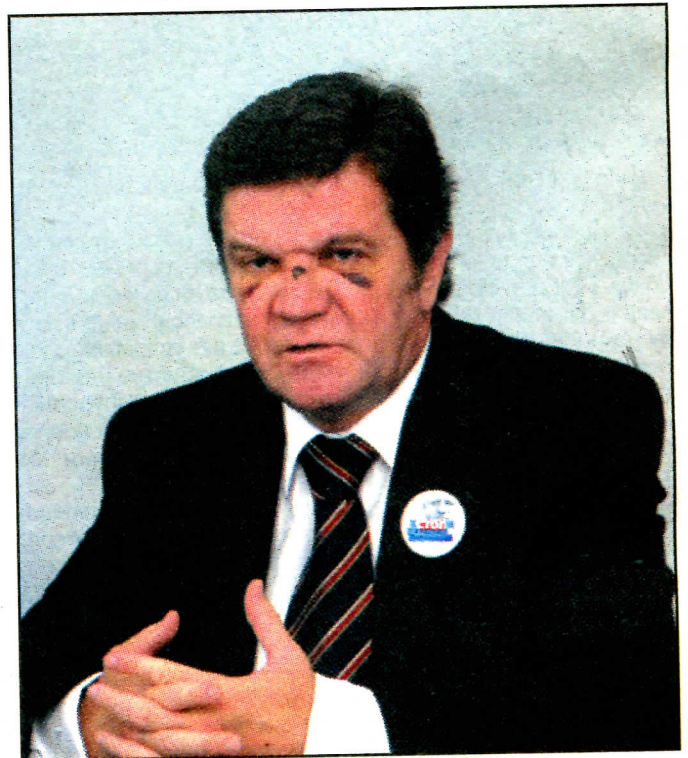
Тиме је полиција извршила задатак који је добила од самог врха власти. Директно из канцеларије председника државе и министра полиције. Резултати те акције су поразни. Једно упуцавање (народни посланик Српске радикалне странке Борислав Пелевић), при чему је посланику Пелевићу смрскана носна кост и поломљене јагодичне кости и само га је срећа спасла од смрти јер да је гумени метак, који му је испале у лице из непосредне близине, промашио само пребијање до смрти (Ранко Панић), коме је од шутирања у стомак пукло дебело црево, што је за последицу имало смрт. Једно тешко повређивање (народни посланик Душан Марић), коме је од пендрека повређена кичма и завршио је у Ургентном центру, из кога је изашао после неколико дана. Директан напад на Александра Вучића и друге челнике Српске радикалне странке при покушају да се смири ситуација и обуздају хулигани.

Пребијено и испендречено је више десетина мирних учесника митинга у стампеду који је полиција извршила, не према онима који су их гађали, већ према бини.

И, наравно, те ноћи је Радован Караџић испоручен хашким целатима. Да смо правна држава, да смо држава чија је власт морална и патриотска, да смо држава која поштује права својих грађана, да смо држава чији су носиоци власти часни, честити и поштени, одмах после смрти Ранка Пани-

ћа и министар полиције и председник државе и председник владе би, у најмању руку, поднели оставке. Међутим, нисмо, па нам се може десити да уместо покретања истраге и утврђивања ко је убица (или ко су убице) у униформи, наречени Ивица Дачић даје изјаве за штампу у којима констатује да „полиција није имала налог да употребљава силу“ и да је полиција успоставила ред и мир“. Изјаву је пожурио да да и директор полиције Милорад Вељовић. И он изјављује да је полиција била задужена за безбедност учесника скупа, новинара, установа и институција. Какву су нам „безбедност“ обезбедили видели смо. И осетили на сопственој кожи. Због тога ће Скупштина Републике Србије почети с утврђивањем и обелодањивањем неколико истина. Истина које грађани Србије очекују још од оног тренутка кад се сазнало да је Радован ухапшен, па надаље. Мораће српске велможе да народним посланицима и грађанима одговоре на следећа питања:

1. Ко је ухапсио Радована Караџића и држао га три дана на неидентификованој локацији, ако није полиција и жандармерија? (Ивица изјавио да га они нису ухапсили)
2. Ко је узео 5 000 000 долара главарине за Радованову главу?
3. Ко је издао налог за пребијање учесника митинга?
4. Ко је убио Ранка Панића?
5. Ко је гађао народног посланика Борислава Пелевића?
6. Ко је претукао и повредио народног посланика Душана Марића?
7. Ко је и по чијем налогу претукао Александра Вучића, генералног секретара Српске радикалне странке и организатора митинга?

Два месеца паузе у раду Скупштине им је и било потребно да обаве најпрљавију издају и продају српског меса хашкој аждаји, и да покушају да построје опозицију у Србији. По цену проливања крви и најбруталнијих убистава, како се испоставило. Сад неће моћи да избегну ни кривицу, а ни кривичну одговорност. Крв убијеног Ранка Панића, и крв свих других пребијених и раскрвављених је на рукама Бориса Тадића и Ивице Дачића. Са њихових руку се цеди директно у свест српске нације, пече и тражи да се тргнемо и зауставимо зло.

Борбом против ветрењача

Адвокат приправник Душан Братић поднео је прекршајну пријаву против генералног секретара Владе Србије Тамаре Стојчевић, као одговорног лица, јер ни после законом предвиђеног рока, није добио одговор на питање које је упутио Влади Србије, по основу овлашћења која му као грађанину припадају по Закону о приступу информацијама од јавног значаја. Наиме, како каже Братић, он је информације од Владе затражио због основаних сумњи да је полиција извршила кривично дело повреда слободе кретања и настањивања, које је гарантовано Уставом и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, јер је 21. јула у касним вечерњим сатима и 22. јула у раним јутарњим часовима терала грађане са Трга Републике говорећи им да је кретање и окупљање на том простору забрањено.

– Да подсетим, то је било оног дана када је саопштено да је ухапшен Радован Караџић и када је на Тргу Републике, поред обичних пролазника, неколико незадовољних грађана мирно покушало да искаже своје мишљење о овом поступку државе – каже Братић.

Он додаје да је због тога и упутио два питања Влади Србије.

– Поставио сам питање да ли је Влада у периоду од 18. до 21. јула одржала седницу, укључујући и телефонску и да ли је, уколико је седница одржана, донела одлуку којом министру унутрашњих послова налаже да ограничи или забрани кретање на Тргу Републике – каже Братић. Он напомиње да је одговор на прво питање добио и да му је речено да је Влада 21. јула одржала шесту седницу.

– Међутим, одговор на друго, много битније питање, нисам добио до истека законског рока, због чега сам и поднео прекршајну пријаву против генералног секретара Владе Тамаре Стојчевић – каже Братић.

Душан Братић истиче да је одговор на друго питање битан јер ако Влада није наложила министру унутрашњих послова да ограничи кретање на Тргу Републике и ако на Тргу у том периоду није заказано одржавање јавног скупа, што је такође питао МУП, али није добио одговор, онда је дошло до најгрубљег кршења основних људских права.

– Те вечери полиција је терала грађане са Трга Републике говорећи да је он затворен и да је било какво окупљање забрањено иако за то, по свему судећи, није постојао ниједан основ – каже Братић.

Овај адвокатски приправник наглашава да је до затварања Трга Републике силом од стране полиције могло да дође само у четири случаја.

– Први је да је Влада наложила министру унутрашњих послова да предузме такве мере. Други случај би био да је неко поднео пријаву за одржавање скупа на том простору, а да је МУП, који о томе одлучује, забранио скуп. Трећи, уколико је решењем такав скуп забрањен, а грађани се и поред тога окупе и четврти, уколико је на поменутом месту већ дошло до нарушавања јавног реда и мира – објашњава Братић. Додаје да у поменутом случају све околности указују да ништа од наведеног није било урађено, али да је полиција и поред тога, најгрубље, силом испразнила Трг Републике и

У Србији полиција јуриши на народ

Адвокат приправник Душан Братић упустио се у правну борбу са државом како би доказао да је 21. јула (дан када је јавности обзнањено да је ухапшен Радован Караџић), полиција, уз сагласност Владе и других представника власти, извршила кривично дело повреде слободе кретања и настањивања јер је са Трга Републике терала грађане говорећи им да је кретање и окупање на том простору забрањено.

А у другим државама народу помаже

тима учинила кривични прекршај повреде слободе кретања и настањивања.

– Од овог дела до најтежих „злочина власти“ мали је корак – каже Душан Братић и додаје да због тога извршилац овог дела, или више њих, морају да буду кажњени. Братић истиче и да је сам почео да прикупља поменуте информације како би у рукама имао доказе које би, иначе, требало да прикупља Тужилаштво, да је дошло до кривичног дела како Тужилаштво овај предмет не би могло олако да одбаци.

Злоупотреба службеног положаја

Адвокатски приправник Душан Братић инсистира на утврђивању истине и када је у питању батинање народног посланика Српске радикалне странке Милана Аврамовића.

Непознати припадник жандармерије, током протеста поводом хапшења Радована Караџића 25. јула, ударио је пендрекком посланика Аврамовића испред Скупштине града, а потом потегао пиштољ и тако угрозио безбедност демонстраната.

– У том тренутку полицајац којег сам питао због чега је морао тако да реагује ме је опсовао и ударио пендрекком по врату – каже Аврамовић.

Када је маса видела шта се дешава и да полицајац удара посланика, кренула је да га заштити.

– И у том тренутку сам задржао присебност. Стао сам између њих и полиције и замолио их да ништа не раде јер то може да буде само на нашу штету. Међутим, у том тренутку сам видео да је полицајац са којим сам разговарао, из футоле извадио службени пиштољ. Кратко га је држао у руци и кад је видео да се ситуација смирује ставио га је за појас – описује Аврамовић.

Ту се нашао и Душан Братић, адвокатски приправник. Он је пришао када је видео комешање и од окупљених је сазнао да је полицајац потегао службено оружје.

– Представио сам се Аврамовићу и рекао му да такав инцидент не сме да се заврши без реакције. Он ме је овластио да будем његов заступник и тада сам од полицајца који је потегао оружје и ударио Аврамовића тражио да ми покаже своју службену легитимацију и значку, јер је није имао истакнуту на левој страни своје блузе, иако је на то обавезан по закону – каже Братић. Он објашњава да га је полицајац тада дрско опсовао и замахнуо пендрекком као да хоће да га удари.

– И поред тога сам наставио да инсистирам да ми покаже значку и службени број, али је он одбијао да то уради, чак ми је повремено претио подигнутим пендрекком – каже Братић. У том тренутку појавио се и старешина који је покушао да изглади насталу ситуацију.

– Почео је да правда полицајца, говорећи да је млад и неискусан и да се највероватније уплашио. Ни у једном тренутку није демантовао да је овај стварно потегао службено оружје и на тај начин угрозио безбедност демонстраната – каже Братић. Додаје да је старешини објаснио да све указује да је полицајац извршио кривично дело убиство у покушају од којег је одустао, или кривично дело угрожавање сигурности и да ће због тога против њега поднети кривичну пријаву.

– О овом инциденту сам мејлом обавестио и министра унутрашњих послова и затражио утврђивање о ком полицајцу се ради како би против њега био покренут дисциплински поступак. Од исхода интерне истраге зависи и да ли ћу против поменутог полицајца поднети кривичну пријаву због злоупотребе службеног положаја и прекорачења овлашћења – каже Братић.

– Овоме се мора стати на пут јер следећи пут може да буде кобан и неко може да настрада ни крив ни дужан – закључује Братић.

Због поменутих догађаја Душан Братић, против одговорних, поднеће кривичне пријаве у своје и у име Милана Аврамовића.

Р. В. С.

Пуковнику Јови Богу уместо читуље

Пише: Момир Марковић

Из редова часних, честитих, храбрих и достојанствених, из редова патриота, родољуба, бораца, хероја, из редова Срба испред чијег се имена пише Србин са великим словом С, отишао је још један. Отишао је пуковник, витез, херој, патриота и људина Јово Бого. Отишао је у историју, у незаборав, у песме гусларске. Отишао међу бесмртнике, оне којима више ни сва зла ни сви злотвори не могу ништа.

Кад су се над његовим народом поново наднели мутни смртоносни облаци, кад су се пред његовим народом поново отвориле јаме безданице, кад су опет завиглали хандари и омче над вратовима његовог српског народа, Јово Бого је стао испред народа и својим телом, својим јунаштвом и свим својим знањем наткрилио и заштитио нејач.

Војничком занату су га учили у академији, херојству род и родитељи, а витештву историја и преци. Другачије Јово Бого није ни могао, ни хтео, ни умео. Својим телом је заштитио, својим ранама спречио је ране на нејачи, а својом крвљу, са саборцима, омеђавао и омеђио границе своје Републике Српске, која се у крви и том несретном времену стварала. Одликован највишим и најсјајнијим одликовањима која се могу добити, поред оних које дају држава коју је стварао и бранио, војска коју је служио, добија и одликовања од народа, свог српског народа, који у песму и приповетку ставља само највеће и најбоље,

Јово Бого је, кад је оружје утихнуло, наставио да се бори против зла, нечовештва и нељуди. Кад је његовом команданту зафалило склониште и свратиште, Јово је поново стао у одбрану. Захваљујући Јову Богу, хашка аждаја се ни-

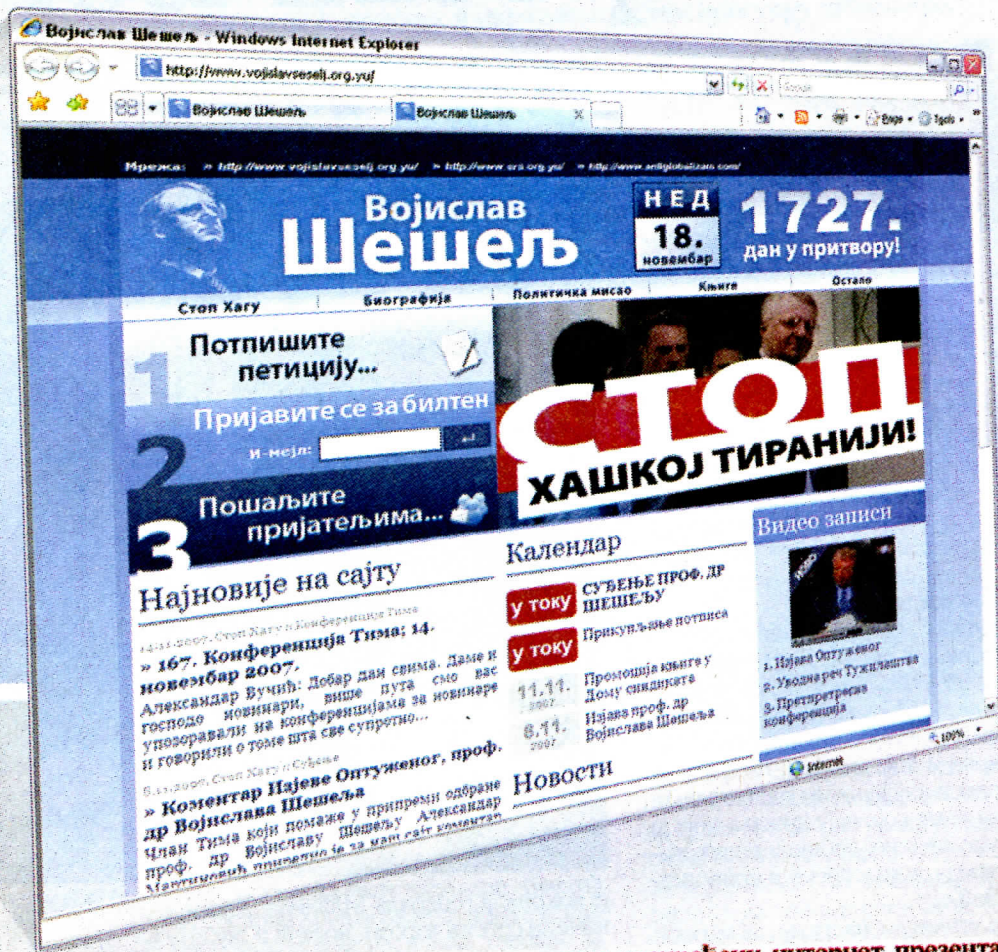
је докопала генерала Младића. Хапсили су га нељуди, тамничили српски изроди, носачи и љубитељи туђих скутова и рукава, нови јаничари. Хапсили су га и проглашавали јатаком. Не знају несретници да је јатаковање јунацима у српском народу најсветији посао и да је скривање прогоњеног од прогонитеља једна од најсветијих обавеза које се Србин радо прихвата. Историја је пуна јатака које су рађале српске мајке и њихале српске колевке. Ови, који се србима само по рођењу зову, никада неће схватити да Отаџбина, част, достојанство, патриотизам и народ немају цену. Не мере се новцем, већ гусларским стиховима, народним памћењем и незаборавом. Јово је знао. Знао је и да ране, душевне и телесне, могу много више болети кад их наносе браћа разбраћа. Знао је и подносио их, као што је и оне од непријатељског оружја поднео и преболео. Здравог духа и ранама и болешћу начетог тела Јово Бого је наставио да корача усправно како му доличи, и достојанствено, како је једино знао и умео да хода.

Болест, коју су затвор и мучења само подстакли, узнапредовала је и то је једина битка коју је борац, херој и витез Јово Бого изгубио. Отишао је међу неке друге Србе. Боље, достојанственије и часније од нас. Отишао је у легенду и међу струне гусала, у национални незаборав. Његова породица, његови саборци и сапатници, његови пријатељи и познаници, и ми, његови српски радикали, га никада нећемо заборавити. На његовим делима и на његовом схватању васпитаваћемо нове српске нараштаје и нећемо дозволити да на све што је учинио падне копрена и тама. Путуј пуковниче, путуј Јово Србине и нека Бог, који је једини судија, твојој души, да рајско насеље а телу мир и спокој. Лака ти била света српска земља.

Војислав Шешељ

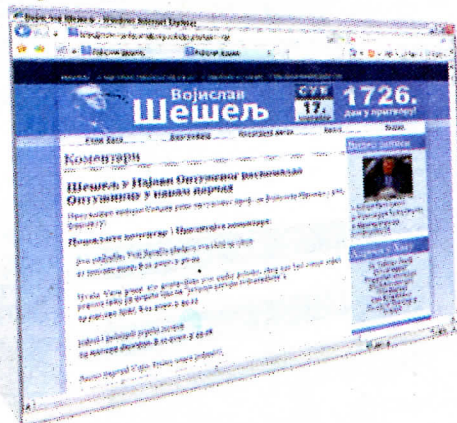
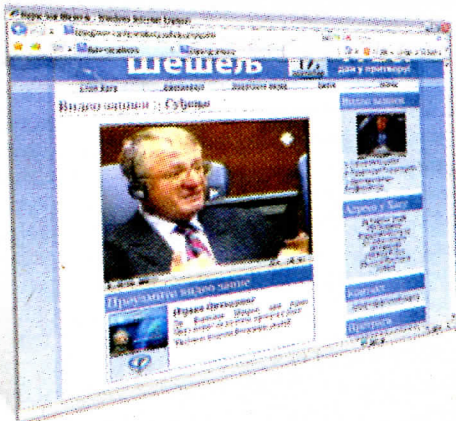
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најава догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издавајемо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛОЖНИХ СВЕДОКА**

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
САБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА
БЕОГРАД 2006.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЕЛ ДРУГИ**

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАЛКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИНЂИЋА**

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДА
БЕОГРАД

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2008.

ТВРДИ ПОВЕЗ / ЗЛАТОТИСК

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

РИМОКАТОЛИЧКИ
ЗЛОЧИНАЧКИ ПРОЈЕКАТ
ВЕШТАЧКЕ
ХРВАТСКЕ НАЦИЈЕ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Капитална дела проф. др Војислава Шешеља у којима је објављена научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима, као и права природа, циљеви и морални судови српског национализма.